

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 7 / CPL / 2.04.2025

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CPL\07CPL\

Fitxer 07CPL1

XV legislatura · tercer període · sèrie C · número ****

Comissió de Política Lingüística

Sessió 7, dimecres 2 d'abril de 2025

Presidència de la Il·lma. Sra. Anna Feliu i Moragues

Sessió 7 de la CPL

La sessió de la Comissió de Política Lingüística (CPL) s'obre a ****. Presideix Anna Feliu i Moragues, acompanyada del vicepresident, Guillem Sánchez Prat, i de la secretària, Maria Pilar Castillejo Medina. Assisteix la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Hi són presents [Imma Ferret Raventós](#), [Rocio Garcia Pérez](#), [Gisela Navarro Fuster](#) i [Joaquim Paladella Curto](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Lluís Puig Gordi](#), [Carme Renedo i Puig](#) i [Mònica Sales de la Cruz](#), pel G. P. de Junts; [Irene Aragonès Gràcia](#), [Mar Besses Casanovas](#) i [Marta Vilalta i Torres](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Cristian Escribano Ramírez](#) i [Pau Ferran Navarro](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Manuel Jesús Acosta Elías](#), pel G. P. de VOX en Catalunya; [Susanna Segovia Sánchez](#), pel G. P. Comuns, i [Rosa Maria Soberana i Bonet](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Federació de Persones Sordes de Catalunya davant la Comissió de Política Lingüística perquè exposi la situació de la llengua de signes catalana i d'aquest col·lectiu (tram. 356-00574/15). Carme Renedo i Puig, del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
2. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Federació de Persones Sordes de Catalunya davant la Comissió de Política Lingüística perquè informi sobre l'entitat i les necessitats de les persones sordes que es comuniquen en la llengua de signes catalana (tram. 356-00586/15). Imma Ferret Raventós, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
3. Sol·licitud de compareixença d'una representació de l'Associació Catalana per a la Promoció de les Persones amb Sordesa davant la Comissió de Política Lingüística perquè informi sobre l'entitat i les necessitats de les persones sordes que opten per la comunicació oral (tram. 356-00587/15). Imma Ferret Raventós, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
4. Sol·licitud de compareixença d'una representació de l'Institut d'Estudis Aranès davant la Comissió de Política Lingüística perquè informi sobre la seva tasca i sobre la situació actual i els reptes de futur de l'occità com a llengua pròpia d'Aran (tram. 356-00614/15). Ester Capella i Farré, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
5. Compareixença de Vicent Partal, director del diari digital "VilaWeb", davant la Comissió de Política lingüística per a informar sobre la situació dels mitjans de comunicació en català (tram. 357-00318/15).
6. Compareixença de Joan Vall Clara, director del diari "El Punt Avui", davant la Comissió de Política Lingüística per a informar sobre la situació dels mitjans de comunicació en català (tram. 357-00319/15).

La presidenta

Bé, bon dia. Anem a començar aquesta Comissió de Política Lingüística i ho farem demanant als grups si tenen alguna substitució. (*Imma Ferret Raventós demana per parlar.*) Digui.

Imma Ferret Raventós

Sí, bon dia, presidenta. Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar tenim la substitució d'en Guillem Sánchez, que està la diputada Andrea Zapata, que el substituirà.

La presidenta

Andrea?

Imma Ferret Raventós

Zapata.

La presidenta

Molt bé, d'acord. Algun altre grup? Sí?

Carme Renedo i Puig

Pel Grup de Junts, la Mònica Sales serà substituïda pel senyor Agustí Colomines.

La presidenta

Molt bé.

Sol·licituds de compareixences

356-00574/15, 356-00586/15, 356-00587/15 i 356-00614/15

A continuació passarem, si els sembla, a la votació de les sol·licituds de compareixença, que, si no hi tenen cap objecció, ho podríem fer en bloc, eh? D'acord? Doncs, si els sembla, votem aquestes sol·licituds de compareixença que tenim a l'ordre del dia.

Vots a favor?

Ho aprovem, doncs, per unanimitat.

(*Veus de fons.*) D'acord.

Compareixença de Vicent Partal, director del diari digital "VilaWeb", per a informar sobre la situació dels mitjans de comunicació en català

357-00318/15

Doncs, a continuació, donarem pas al compareixent, que és Vicent Partal, director del diari digital de *Vilaweb*, que el vaig a buscar. Un momentet.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

La presidenta

Molt bé. Doncs, a continuació, tindrà la paraula, per un torn de vint minuts, el director de *VilaWeb*, el senyor Vicent Partal i Montesinos, per tal d'exposar la situació de la llengua en els mitjans de comunicació. Endavant.

Vicent Partal Montesinos (director del diari digital *VilaWeb*)

Il·lustre presidenta, senyors diputats, senyores diputades, bon dia. Jo intentaré explicar-los la situació especialment de la premsa digital, que és el terreny que jo conec. I com poden imaginar, en aquest cas no només em referiré a temes referents al nostre país i a la nostra cultura, sinó a temes globals, perquè estem davant d'un fenomen que té algunes variants que no depenen estrictament de nosaltres. Google, per exemple. El paper que Google pot exercir respecte a qualsevol llengua del món és molt important.

La premsa digital, en aquest sentit, té unes característiques especials, sobre les quals m'hi centraré. No sense començar dient que crec que un dels problemes que arrosseguem des de sempre, ara fa trenta anys que va començar la premsa digital, és, precisament, la manca de definició de la Generalitat de Catalunya respecte a què vol fer amb aquest sector.

La Generalitat, el Parlament, recordem que la llei de creació de la Corporació és una llei del Parlament, el Parlament, la Generalitat han tingut clares les prioritats, per exemple, en el tema televisiu i radiofònic, més o menys podem discutir-ho, però més o menys hi han hagut clares unes prioritats pel que fa a la premsa escrita en paper,

però mai s'ha sabut què fer amb la premsa digital, ni, en general, amb internet i la digitalització.

Pose dos exemples que són bastant absurds i que només els pose a títol de caricatura perquè m'entenguen. Quan va començar internet, la Generalitat de Catalunya va crear un portal que es deia Olé, que després va ser una de les màquines d'aquell escàndol de les .com, que prohibia l'ús de la llengua catalana. Va arribar a donar-se la paradoxa que un portal global que aleshores era molt potent, que es deia Yahoo, va crear un portal en català en el mateix moment que la Generalitat de Catalunya prohibia l'ús de la llengua catalana en el seu portal. O per exemple, l'any 2016-2017, el Govern de la Generalitat va demanar als diaris digitals en català que fèrem una edició també en castellà, cosa que a alguns ens va sorprendre molt per les raons que després explicaré, no?

Crec que no n'hi ha hagut, sobretot, perquè això ara afecta molt el que estàvem parlant de Google. Crec que no n'hi ha hagut, per tant, no hi ha una consciència que això és un espai únic el tema de la premsa digital, que no es pot barrejar amb els altres, i no hi ha una voluntat explícita del Parlament ni del Govern sobre què fer amb això i, sobretot, sobre què respondre a les grans preguntes que al voltant de la premsa digital s'estan fent aquí i al món, sobre la llengua catalana en concret. Si el que pretenen és que tots els mitjans siguin bilingües o trilingües, cosa que al final vol dir que no n'hi ha cap en català. I després, sobre la qualitat perquè aquí n'hi ha un element que, evidentment, em permetran que en algun moment toque, que és la qualitat democràtica de la informació..., en fi, tots els problemes que tots sabem que estan derivats de l'abús informatiu amb això.

En teoria, una cosa que flota en l'ambient és que hi ha molta cosa digital. Això no és veritat. En realitat no n'hi ha tants diaris digitals com aparenta. N'hi ha molta capacitat de fer coses en el món digital, perquè amb un bloc mínimament ben arreglat doncs tindrà l'aparença que ets una empresa periodística, però d'empreses periodístiques en realitat no n'hi ha tantes com aparentaria.

I això n'hi ha un contrast molt important, que és que, en no haver-se establert una forma reconeguda per tothom i clara d'entendre què és cadascú i quin nivell té cadascú, quin nivell d'audiència, quin nivell de seguiment, etcètera, etcètera, s'ha

produït una situació molt estrambòtica en el món dels diaris digitals en català, que és, diguem, una intervenció sobre el mercat per part dels poders públics a base de subvencions publicitat, etcètera, etcètera, d'una forma molt descontrolada, molt vergonyosa, si ho puc dir així.

Això té una explicació que en tots els països més o menys ha passat, és molt difícil saber de què parlem quan parlem de la premsa digital. Els dos grans mecanismes de control, l'OJD i el Comscore, han fracassat perquè, què comptes? Comptes visites? Comptes pàgines vistes? Comptes visitants únics? Són conceptes diferents: visites és jo entre aquí; visitants únics és jo soc únic, una vegada; pàgines vistes és quantes pàgines llisc.

Això n'hi ha hagut molta discussió i, al final, no n'hi ha hagut un consens sobre què era important. Sobretot perquè n'hi ha un problema molt clar, que és que la majoria de les coses que tant OJD com Comscore han afavorit són aquelles que porten al que es diu el *clickbait* i, per tant, a la degeneració de la qualitat de la premsa. El *clickbait* és allò de: «A fulanita de tal li ha passat una cosa molt greu», i tu punxes i, al final, el que li ha passat és que arriba cinc minuts tard a la reunió, però tu ja has punxat, d'acord? Aquesta forma de fer mal periodisme, perquè això no és periodisme, això és una altra cosa, s'ha imposat, per desgràcia, molt. I, aleshores, això ha fet que a l'hora de controlar la informació la qualitat de la informació ha quedat en un segon pla i això ha acabat corrompent-ho tot i creant una bola enorme en la qual ningú sap que és un mitjà, què no és un mitjà, què és un mitjà de qualitat i què és un mitjà popular, populista, popular no, populista, etcètera, etcètera, no?

Això ha conduït, per part dels governs, també a una intervenció política sobre els mitjans, concretament sobre els mitjans en català, no? N'hi ha tres fórmules d'intervenció per part de la Generalitat. A la publicitat institucional, que aquesta és comú a totes les institucions, diputacions, ajuntaments, tothom entra en aquest sac. Però la Generalitat en té dos en concret, una és el suport genèric, que això és, diguem, reglat, que no admet discrecionalitat o no admet molta discrecionalitat.

I després hi ha els ajuts, el que s'ha conegut com ajuts a projectes, que ha sigut un autèntic escàndol el que ha passat durant aquests anys, no?

Perquè els poso unes xifres, estic parlant de xifres, en aquest cas, que he sumat entre el 2016 i el 2022. Els governs d'aquesta època, que són els que està consolidat i publicat per la pròpia Generalitat les dades, doncs s'han dedicat a, diguem, a afavorir políticament mitjans que els eren pròxims. I les xifres són tan escandalosament diferents que criden molt l'atenció. És a dir, un Godó digital, per exemple, en aquest període de temps ha rebut 4.300.000 euros en publicitat, *El Nacional*, 3.600.000 euros en publicitat, *Nació Digital*, 2.800.000, *Público*, 2.800.000, *VilaWeb*, el mitjà del qual jo soc director, només 800.000, *El món*, 800.000, *Racó Català*, 500.000. És a dir, hi ha una diferència abismal entre uns i altres que no té cap explicació que no siga la política.

En això n'hi ha una primera cosa que jo crec que sí que pot ser seria interessant de recuperar, el Centre d'Estudis d'Opinió, el CEO, durant anys va fer..., una part del seu estudi era sobre els mitjans, en general, i ens proporcionava una imatge bastant interessant de la percepció ciutadana sobre quins mitjans eren els que funcionaven, quins mitjans eren de qualitat, etcètera.

Per alguna raó que mai s'ha explicat, a finals de 2019, el CEO va deixar de preguntar sobre això, no tenim més dades al respecte. Però de la primera edició del CEO del 2019, per exemple, deia *La Vanguardia* era reconeguda per un vint per cent dels enquestats, *El Periódico*, per l'11, *VilaWeb*, pel deu, *l'Ara*, pel nou, *El Nacional*, pel sis, *Nació Digital*, pel tres. Només done estes a exemple del descontrol total entre la percepció i els diners que anaven a parar allà.

Jo crec que això hi té a veure molt també amb el model de negoci. La situació de la premsa... Em sembla que en Joan Vallès té moltes més dades que jo i podria parlar-ne molt més. La situació de la premsa en general és bastant difícil, en termes econòmics, bastant complicada i n'hi ha una intervenció pública molt gran a tot arreu, a tot Europa, això no és un cas exclusivament català, tot i que Catalunya és molt gros, però no és només exclusivament català. Però, evidentment, és una qüestió sobre la qual jo crec que s'ha de cridar l'atenció perquè tenim un problema.

Internet ha portat moltes coses positives, la primera de totes la impossibilitat de la censura, però també n'ha portat de negatives, i jo crec que en el cas del nostre país n'hi ha dues de negatives que a mi em dolen especialment. Una és l'aparició de la

premsa groga, que en aquest país no existia i que ara sí que existeix. I l'altra és el retorn de la premsa de partit, no en el sentit de butlletí del partit, òbviament, tots els partits tenen dret a tindre els seus òrgans d'expressió, sinó en el sentit de premsa...

Fitxer 2

...amb aparença de premsa independent, que està molt vinculada a un partit polític i que sobreviu gràcies al partit polític.

En aquest sentit, el Govern actual ha anunciat dues decisions, que jo crec que van pel bon camí, m'agradaria que encara anaren més, però accepte que van pel bon camí. Una ha estat que els dos ajuts que es donen, el suport genèric, que com he dit és reglat, i l'ajut discrecional a projectes, el mateix paquet de diners es reduiria a la part d'ajut discrecional i, per tant, aniria més al suport genèric. Jo crec que això és positiu perquè l'ajut discrecional ha sigut on s'han produït abusos molt notables.

I després una segona cosa, que és que en la part que té a veure amb el suport genèric, aquesta part es calcula en base a les visites, però també en base a quants treballadors del mitjà..., en fi, tota una sèrie de paràmetres que no són només les visites, que s'incrementaria també la part a partir, diguem, de conceptes industrials, per dir-ho d'alguna forma, que crec que també és una cosa interessant.

En el cas concret del català, però..., això podríem haver parlat en qualsevol país, en el cas del català per mi n'hi ha un perill molt especial, i que és el que em preocupa més. Tots els diaris, tota la premsa, tots els mitjans han patit el robatori del seu públic a mans de les xarxes i els cercadors. És a dir, això ha estat una operació global, és una operació mundial, però Facebook, Twitter, Instagram, Google sobretot, han fet una operació que ha sigut, n'hi havien uns lectors que anaven a les capçaleres periodístiques, eixos lectors se'ls han quedat les xarxes socials i els cercadors i, un cop s'han quedat les xarxes socials i els cercadors eixos lectors, impedeixen que eixos lectors arribin a les capçaleres.

Molt bé. En el cas del català n'hi ha un problema molt especial, que té a veure amb aquella decisió, per mi difícil d'explicar, de demanar a tothom que faci versions bilingües, que és que, si això és així, en un mercat de competició global, mundial,

acaba passant, i de fet va passar amb Google, acaba passant que la llengua pot quedar marginalitzada si no hi ha una definició molt clara de què és una llengua única. Quan tu entres a una web o quan tu tens una publicació que té diverses llengües, allò no identifica per a Google o per a Facebook o per a no sé què, allò no t'identifica com a res específicament. Un diari en català, exclusivament en català, és identificat com a català, un diari en italià és identificat com un diari en italià, un diari en japonès és identificat com un diari en japonès, un diari en diverses llengües no se sap què és.

Aleshores, aquí s'ha produït els últims anys un problema molt greu, que és que la premsa en català, i no només la premsa, això, no ho sé, seria un altre ponent qui ho hauria d'explicar, però, en general, totes les webs en català, incloent la de la Generalitat de Catalunya, tenim un problema seriós, que és que moltes de les grans empreses globals han obviat el català.

A això n'hi ha hagut una resposta, n'hi ha hagut un..., sobretot s'ha creat un conjunt d'entitats, la Fundació.cat, l'Institut d'Estudis Catalans, Òmnium, Plataforma per la Llengua, Softcatalà, etcètera, han creat un projecte que es diu Aliança per la presència digital del català, que és un projecte molt interessant i molt positiu que ha començat a estudiar què caram està passant aquí, no? I que jo crec que és un projecte sobre el qual val la pena parlar molt.

Clar, aquí n'hi ha una definició com a país que ens hem de plantejar, que és, aquesta realitat existeix, aquest món existeix. Si nosaltres mantenim la idea que una cosa no pot ser en català només, en el món digital anem a patir molt, anem a tindre un problema molt seriós i, per tant, aquí hem de prendre una decisió i una determinació. Això no vol dir que tu alguns continguts no els puguis fer en altres llengües, això és evident, però no el doblar-ho tot a diferents llengües.

I, específicament, per exemple, el que s'està fent molt és, mitjans que apareixen com capçaleres periodístiques en català i que, actualment, la immensa majoria de les seues vistes són en castellà, no per la voluntat del lector, que és on està la situació, és a dir, el problema no és si està en una llengua o una altra, el problema és que la voluntat del lector és violada per les grans empreses internacionals. Si vostès obren el seu mòbil, dependrà com el tinguin configurat, però és molt possible que obriguem

i demanen una notícia d'un diari que identificarien clarament com a català i que la primera resposta els isca en castellà o en anglès perquè Google o perquè Twitter o perquè no sé qui han decidit que te posaven el que ells volien al final, no?

Per tant, aquí n'hi ha una consciència que hem d'aprendre, que és que en el món global o eres clarament una cosa o deixes de ser-ho, i no pots ser carn i peix alhora, o eres carn o eres peix, perquè sinó deixes de ser. I aquest és un problema que la bilingüització, la trilingüització, tot aquest..., el multilingüisme comporta aquest problema.

I aquí hem de fer una reflexió intensa sobre el paper de la llengua catalana en la globalització perquè o el català és una forma única de ser global o el català és una cosa més enmig d'un magma general en una situació que és molt complicada.

En aquest sentit, hi ha coses que a mi em sap greu, eh?, haver-les de dir així de cruament, però que jo no les puc entendre. Per exemple, la meua experiència personal, jo vaig molt per escoles i coses d'aquestes, és que la immensa majoria dels ordinadors de la Generalitat de Catalunya, de base, estan en castellà, amb un Windows en castellà. No ho entenc, no entenc com no es fa aquest mínim esforç, perquè tu després pots usar el Windows en la llengua que vulguis, això no és problema, però Google, Twitter, tots aquests miren la màquina en quina llengua està, i si la llengua en la que està el castellà, per defecte et posaran primer en castellà. I, clar, això és molt senzill, això no requereix milions d'inversió ni requereix un projecte no sé què, no?

Però no n'hi ha, a vegades jo crec que és allò que he dit al principi, que la Generalitat no té consciència del que està passant en el món digital, no n'hi ha ni tan sols aquest exercici mínim. Perquè, clar, Google una de les primeres coses que fa és comptar al món, n'hi ha sis mil llengües al món, doncs una de les classificacions que fa Google és cada llengua quantes màquines té. I, clar, si tu la llengua de base dels teus ordinadors o dels teus mòbils és el castellà o l'anglès o l'urdú o la llengua que siga, ell té compte com això, amb independència del que tu facis amb el teu ordinador.

Clar, estem parlant, entre el parc de la Generalitat com a institució, el parc escolar, el parc dels hospitals, el parc de..., no ho sé, estem parlant d'una quantitat de màquines brutal, que no estan ajudant al català i que, al contrari, que estan

emascarant el català i fent-li difícil la seua existència, no? Jo crec que això és una cosa que s'hauria de plantejar, no?

Una altra cosa que l'Aliança per la presència digital del català ha plantejat i que jo crec que també és una molt bona idea és la necessitat d'incidir més, d'ajudar-nos, en eixe sentit sí que és una qüestió d'ajuda, a les empreses periodístiques a treballar molt millor el tema del SEO, el SEO és com parla Google. Ens podrà agradar o no, però com que Google mana, o parles com parla ell o quedes fora, no? I per tant, aquí hauríem de fer crec que sí, que, efectivament, una línia específica d'ajut perquè això és un tema molt complicat. I si pot ser que, a més, que fos coordinat, que tots els diaris estigueren coordinats a través de l'Aliança digital o a través de qui fos per tindre una estructura comuna, crec que seria molt important.

I no tinc temps, però, evidentment, la intel·ligència artificial, tot el que ha passat fins ara és una broma comparat amb la intel·ligència artificial, i això serà molt fort, amb un perill afegit, la intel·ligència artificial, per sort, parla i escriu perfectament en català, el problema és que parla i escriu en català pensant en anglès. És a dir, quan tu li demanes una cosa, no ve a la Wikipèdia en català, va a la Wikipèdia en anglès i, per tant, tot lo que t'està arribant és una versió traduïda. Això n'hi ha hagut llengües, el francès o l'italià, per exemple, que no són llengües, precisament, petites, estan molt preocupades amb aquest tema, no? Jo crec que això nosaltres també ens hauríem de preocupar.

Només per acabar, ràpidament, perquè veig que vaig fora de temps, tres reflexions molt curtes. Una sobre la qüestió de la Corporació de mitjans. En la Corporació, en el cas dels diaris digitals, competeix amb els diaris digitals privats. Això no li passa a la televisió, li passa una mica a la ràdio i no li passa amb els papers. Jo crec que ha d'haver una reflexió sobre el paper que ha de jugar informativament la Corporació perquè no té molt de sentit que siga competència directa i agressiva dels altres mitjans.

Després, un tema importantíssim és la franja jove, ara jove es veu que és fins als trenta-cinc anys, a la meua època no ho era tant, però bé. Aquí tenim un problema tots, totes les llengües i totes les cultures, la gent jove no llig informació i hi ha hagut països on s'estan fent reflexions molt serioses sobre com atacar aquest problema,

perquè això és un problema molt important. I aquí jo crec que premsa, mitjans i institucions públiques hem de parlar i hem de trobar solucions.

I una última, que és la qüestió de la democràcia. Òbviament, tots ho estem vivint, els problemes democràtics relacionats amb la premsa són molt greus. Jo només vull assenyalar la por que a mi me fa i em provoca por que des de les institucions públiques es pretenga dir qui és un mitjà, qui no és un mitjà. És a dir, entenc la preocupació per les *fake news*, entenc que tot això ha d'haver-hi uns criteris, però alerta també que els governs s'hi posin tant dins la cuina que acabin decidint ells qui és bo i qui és dolent perquè això sempre és perillós.

Perdó per haver-me passat un minut.

La presidenta

Molt bé. Moltes gràcies, senyor Partal. I, a continuació, doncs, serà el torn dels diversos grups parlamentaris. En primer lloc, per ser el grup proponent, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, amb la diputada Carme Renedo i Puig per un temps d'això, cinc minuts.

Carme Renedo i Puig

Bon dia, senyor Vicent Partal. Sempre és un plaer sentir-lo, sobretot perquè sempre convida a reflexionar en molts aspectes que, segurament, la majoria dels ciutadans en el nostre dia a dia no sabem veure.

Vostè ha comentat que sembla que el Govern ha encetat una línia correcta, en el sentit de minorar el que serien les ajudes per projectes i ampliar les que serien estructurals, les que vostè n'anomena genèriques. El Govern ha dit que això ho fa amb una doble prioritat. Fomentar els mitjans de comunicació catalans, amb l'objectiu de mantenir un ecosistema ric i divers, cito textualment: «On la pluralitat i la qualitat impulsin la innovació, afavoreixin el debat públic i consolidin la nostra identitat democràtica». I aquí vostè ja ens ha posat el focus en tots els riscos que això comporta, no?, de què considerem que és un mitjà i quin és el nivell de qualitat que es pot o s'ha d'exigir.

I de l'altra banda, aquest segon objectiu del Govern seria un compromís amb què la difusió institucional, que és una eina clau per apropar l'acció de l'administració de la

Generalitat, es faci de manera clara, coherent i transparent a la ciutadania, que això sempre, segurament, és un dels problemes més grans que tenim. I afegien en aquest doble objectiu el suport a la llengua catalana que impliquen aquestes ajudes, i que potser és amb el que jo seria més crítica.

Per què ho lliguem? Perquè és cert que a les converses que he tingut amb diferents mitjans de comunicació les ajudes que són estructurals pels mitjans de comunicació no tenen massa crítiques perquè són molt objectivables i, per tant, tothom pot saber, més o menys, què tindrà. Les estructurals sí que són i..., bé, han tingut denúncies i han tingut força escàndol en diferents sectors.

I vostè ara ha comentat un tema que a mi m'ha cridat l'atenció, que en aquesta Aliança per la presència digital del català, per exemple, intenten ajudar les empreses periodístiques per poder parlar l'idioma que Google necessita que parlin per ser vistos, no?, o per ser computats.

Per exemple, una primera pregunta seria, aquestes ajudes per projectes, en lloc de fer-les lliurement o tenir uns paràmetres molt amplis, que quasi pots posar més l'accent a l'empresa que més t'interessi que en una altra, no podrien ser per projectes concrets en aquest sentit? Allò de dir, proposem-nos en dos anys o en tres anys aconseguir això, que les empreses periodístiques en llengua catalana i en aranès siguin vistos per Google. Com s'ha de fer això? Què necessiten? Quines eines? Doncs que les ajudes estructurals anessin per millorar en aquest camp.

Per una altra banda, si aquestes ajudes estructurals, genèriques, són tan parametritzades, jo em pregunto per què són al Departament de Presidència? Per què no poden ser al Departament de Política Lingüística? Són faves comptades, no?, si es miren això, plantilles, es miren...

Fitxer 3

...no sé ben bé quins indicadors hi ha, però això podria estar perfectament a Política Lingüística, que, a més a més, es podrien utilitzar com a eines. Per exemple, amb la reflexió que vostè feia sobre quan els mitjans tenen més d'una llengua, com són vistos pels grans cercadors? Doncs Política Lingüística podria primar, podria

prioritzar els mitjans de comunicació que són únicament en català, que això no vol dir deixar desatesos els altres, però sí donar-los més puntuació si les subvencions han de continuar sent de gaire competitiu, que moltes d'aquestes podrien no ser-ho. I una tercera pregunta que em plantejo, donades les xifres de la qüestió de publicitat institucional, és si en aquestes ajudes estructurals, i no sé si en altres èpoques algú va intentar-ho o si es podria intentar, és si es podria calcular quins espais tenen els mitjans en català, en el suport que siguin. I per què no es podria fer que ja en les ajudes estructurals estigués incorporada el concepte de publicitat institucional. Per tant, que ja fossin, en començar l'any, cada mitjà sabés què rebrà, sabrà quina publicitat tindrà, quins espais publicitaris tindrà contractats per l'Administració i, per tant, té una manera més lleugera de fer un pressupost i complir, poder dirigir aquest vaixell en aquest oceà que és tan... Bé, hi ha una mar molt moguda de fons en tots els mitjans de comunicació.

Em penso que jo ho deixaria aquí, em penso que amb aquestes preguntes ja faríem prou.

Moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies, diputada. A continuació, és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb la diputada Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. Gràcies director de *VilaWeb* per la compareixença que ens ha fet, crec que compartim, pràcticament, tot el que s'ha dit. Però sí que m'agradaria també centrar-me en algunes coses, en alguns valors, en alguns criteris que vostè ha mencionat que té el periodisme, reptes que té el periodisme actualment. Perquè vostè també ho deia, no?, actualment tenim molts inputs digitals a les xarxes socials, però no tot és periodisme i no tot és un periodisme rigorós, no? Per tant, crec que aquí situem els principals reptes que tenim ara mateix, per exemple, doncs aquest rigor periodístic davant de la post-veritat, per exemple, i, per tant, també la necessitat que aquest periodisme sigui rigorós davant l'impacte que tenen les *fake news*, per exemple, a les xarxes socials. I per tant, també aquest

compromís que han de tenir, entenem, tots els mitjans per promoure informacions que siguin verídiques i que siguin constr..., ai, perdo, ara no em surt, contrastades, ara sí, perdó, primera hora del matí. I que siguin transparents.

En segon lloc, també creiem que hi ha una responsabilitat compartida per part dels mitjans de comunicació en el llenguatge, no només en els continguts, també en el llenguatge i, per tant, des d'un punt de vista de la perspectiva de gènere, dels discursos d'odi, de la diversitat i, per tant, també creiem que és un repte que ha d'assumir el periodisme català en l'actualitat.

I per últim, també, evidentment, vostè també ho ha explicitat, un periodisme que sigui democràtic, ha utilitzat aquesta paraula, crec que és molt encertada, i que, per tant, també sigui plural i en aquest compromís amb la construcció de país.

Crec que aquests són principalment, a grans trets, reptes que té el periodisme al nostre país. Però també ens agradaria posar en valor la feina que fa *VilaWeb* en aquest sentit, també apostant, evidentment, pel periodisme en català, que és clau per preservar la llengua i la cultura pròpies.

I per altra banda, també crec que és important parlar d'equilibri territorial, no només en clau de països catalans, que és una feina que vostès desenvolupen, sinó també parlar de la realitat del que passa als nostres municipis i a les nostres ciutats i, per tant, també, com donem cobertura des d'aquests mitjans, des de la proximitat, i en català.

Justament, ahir sortia l'Anuari Mèdia.cat, impulsat pel Grup de Periodistes Ramon Barnils, i parlava dels reptes, no?, com el que comentàvem que té el periodisme en l'actualitat, i focalitzava, sobretot, en l'amenaça que té el sector davant, doncs, de l'extrema dreta i davant de la desinformació. I deia en una frase la seva presidenta, que em va agradar força, que deia que la responsabilitat del periodisme, actualment, és fer entendre el món en què vivim, més enllà dels titulars.

Per tant, en aquest context d'auge de l'extrema dreta, no només a nivell de Catalunya, sinó a nivell d'arreu del món, eh?, quines mesures o amb quines línies de treball està prenent, doncs, *VilaWeb*, perquè també situa una nova problemàtica, perquè ara l'extrema dreta no només parla en castellà, sinó que també parla en català. Per tant, com des d'aquests mitjans treballen, doncs, per enfrontar això.

Per altra banda, un tema que també és d'actualitat, certament periodística, i és que també, a través de l'Observatori de violències masclistes que té Mèdia.cat, deien que més de la meitat de les dones periodistes a Catalunya asseguren haver patit assetjament sexual o per raó de gènere i, per tant, també doncs preguntar-los si es plantegen emprendre mesures per evitar que això passi, en el cas del mitjà que vostè dirigeix.

I, per últim, aprofitant també que s'ha parlat de joves, evidentment, doncs una preocupació que hi compartim, doncs que els joves en el nostre país, però també que la ciutadania, en general, s'informi a través, doncs, d'aquests titulars que tenen una intencionalitat clara, buscant aquest fàcil *clickbait* per generar, doncs, aquest tràfic. Per tant, com creuen que hem d'arribar, com hem d'informar els joves del nostre país i com podem proporcionar aquesta informació de qualitat i en català, si tenen alguna línia de treball oberta. Però també aprofitant, doncs, que fent menció a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que sí que, recentment, doncs va començar a fer una aposta per arribar també al contingut juvenil a xarxes socials i en català, com, per exemple, Som EVA, que, certament, no està molt focalitzat en la informació, però sí que intenta començar a situar les bases de com podem avançar en aquest sentit.

Per tant, si tenen algun tipus d'estratègia o algun tipus de plantejament per arribar a les persones més joves. I, si m'ho permet, la joventut d'arribar fins als vint-i-nou anys, que és com ho considerem a través del Pla Nacional de Catalunya, el que s'allarga és la precarietat juvenil i no la joventut en si. Per tant, nosaltres en referim fins als vint-i-nou anys.

Moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies. A continuació és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular, amb el senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, presidenta. Bé, començar molt categòricament, senyora Besses, trenta-dos anys, encara s'és jove, eh? Amb la qual cosa, si us plau, no em considereu vostè ja un vell.

Senyor Partal, li agraeixo... *(Se sent una interferència del micròfon.)* Ui! Ara. La compareixença i la veritat és que el to i moltes de les coses... *(Se sent una interferència del micròfon.)* Ara? Sí, sinó, a la tercera penso que és boicot, ja, eh? A veure... *(Se sent una interferència del micròfon.)* Sí, se sent?

(Veus de fons. Pausa.)

Ara sí?

La presidenta

Li he parat el temps.

Cristian Escribano Ramírez

No es preocupi, seré molt breu, eh?

La presidenta

Ara l'hi torno a posar, eh?

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies. Senyor Partal, per començar, agrair el to, perquè sí que és veritat que vostè ha explicat avui tot el que ens ha vingut a explicar, doncs amb un to molt bo, amb un to molt bo que agraiïm i, fins i tot, hi ha coses, les expressaré al final, amb les que podem estar d'acord.

Per exemple, ha parlat vostè de subvencions, ha parlat de les subvencions que es reben estructurals de la Generalitat dels mitjans en català. Ha parlat també i ha titllat les inversions que fa la Generalitat en publicitat institucional com una mena d'intervencionisme i la veritat és que, fins a cert punt, jo podria coincidir amb vostè. La veritat, però, és que el seu mitjà tampoc és aliè ni a la inversió estructural, ni a la subvenció a les ajudes estructurals, ni a la inversió en publicitat institucional. Per donar-li una dada, entre el 21 i el 24, *VilaWeb* va rebre més de 400.000 euros en ajudes estructurals i més de mig milió en concepte de publicitat institucional de la Generalitat.

Jo no sé entendre si vostè, i aquesta és una pregunta, eh?, si vostè està en contra que la Generalitat faci aquest tipus d'inversió en mitjans com el seu i, llavors, eliminar-la de tots els mitjans públics o si el que demana és que s'augmenti cap al seu mitjà aquesta inversió que fa la Generalitat. Aquesta és una cosa que no m'ha quedat clara.

Després, sí que és veritat que tant la diputada Junts com la diputada Esquerra han fet menció al tema del periodisme rigorós, fins i tot, la diputada d'Esquerra ha fet menció a la post-veritat. I la realitat també és que, si parlem de periodisme rigorós, no podem passar per alt que *VilaWeb* no és, precisament, un diari plural. No és plural perquè la línia editorial de *VilaWeb* és clarament pro independentista. Perquè si jo li pregunto, per exemple, quants articulistes o opinadors que defensin una visió no nacionalista o no independentista té, jo crec que són pocs o cap. Aquesta és la realitat.

Llavors, demanar subvencions i demanar periodisme rigorós quan no hi ha rigor dins, precisament, d'aquest mitjà de comunicació a mi em sembla poc encertat, senyor Partal, i si m'equivoco, espero que a la seva rèplica em pugui corregir. Però és que això no ho dic jo, perquè, informant-me, hi ha observadors externs que han assenyalat a *VilaWeb* dient que s'ha convertit en un element clau de la campanya independentista i que pateix una preocupant falta de pluralitat informativa. També vull saber la seva opinió sobre aquestes opinions que han donat sobre el seu diari.

I el que és evident és que la nostra llengua, el català, mereix una premsa de qualitat i plural i no que la utilitzem per rebre subvencions.

I vull acabar dient-li que jo he coincidit molt plenament amb una cosa que vostè ha dit, i és que els governs no poden dir quins mitjans són bons i quins mitjans són dolents. Això per mi em serveix per tots els governs, Generalitat de Catalunya, Govern d'Espanya o sigui qui sigui, perquè aquí, llavors, estaríem parlant que la qualitat democràtica del nostre país és una mica baixa. Això ho estem veient, per exemple, en aquest Parlament, ho estem veient també, per exemple, al Congrés dels Diputats, i això de vetar periodistes pel que diuen o la línia editorial que defensa doncs nosaltres no ho defensem.

I, pràcticament, ja està, senyor Partal. Agrair-li un cop més la compareixença i, sobretot, el to en què ha exposat tot.

Gràcies.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies. A continuació és el torn del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, amb el senyor Jesús Acosta Elías, Manuel Jesús.

Manuel Jesús Acosta Elías

Gràcies, presidenta. Buenos días, señor Partal. Nos acaba de decir usted que el problema fundamental que tenemos en el mundo digital es que, valga la redundancia, en el mundo digital dejas de ser, dejas de existir si no eres nítidamente una cosa u otra, no lo ha dicho así, literalmente, pero la idea es esta, refiriéndose concretamente a que los medios de comunicación en Cataluña solo tienen que utilizar el catalán. Si me permite un matiz, esta coherencia de vida es necesaria en todos los aspectos de la vida de las personas. No se puede hablar de libertad, pluralidad y equidad si no se respeta la realidad sociolingüística de Cataluña e histórica de Cataluña, que es bilingüe, le recuerdo que existen dos lenguas oficiales, mayoritarias, propias, maternas en Cataluña el catalán y el castellano y, concretamente, la mayoría de los catalanes tienen el castellano como lengua materna. Y no puede respetarse esa coherencia de vida imponiendo el monolingüismo en catalán en la Administración pública catalana, en la televisión, en las radios públicas catalanas, en la cartelería, en los comercios, incluso bajo pena de multa, en la escuela, etcétera.

O, por ejemplo, tampoco se puede lamentar usted, si me lo permite, con todo el respeto del mundo, diciendo que no entiende cómo en algunos colegios, en sus visitas periódicas a los centros educativos, todavía tengan configurado los ordenadores, el Google, en castellano. Yo quisiera recordarle que *VilaWeb* recibe unos cien mil euros al año en subvenciones, solo de Presidencia de la Generalitat, habiendo recibido 426.000 euros en los últimos cuatro años.

Por lo tanto, y vuelvo a reiterar, con todo el respeto del mundo, de decirle que carece usted de autoridad y de credibilidad para hablar sobre la situación de los medios en

catalán, cuando el suyo se sostiene única y exclusivamente con el dinero de la Generalitat, que la Generalitat sustrae a todos los catalanes y luego redistribuye entre afines, amigos, que promuevan el pensamiento único pancatalanista.

Cualquier autónomo o empresa cuya actividad no es rentable se ve obligado a echar el cierre a su negocio, lamentablemente, y no viene la Administración a doparle económicamente.

Sabemos que ustedes no ven su actividad como un negocio, sino como un servicio público indispensable para el adoctrinamiento y la construcción nacional...

Fitxer 4

...de Cataluña. Lo de los medios subvencionados desde luego no es una rara avis ni uno dels fets diferenciais catalans, se trata más bien de una estrategia de férreo control discursivo y social que los grandes partidos han ido articulando desde los inicios, los albores del actual sistema.

El dinero de todos los contribuyentes es destinado a mantener esta maquinaria propagandística, mientras la sanidad pública, por ejemplo, en Cataluña, sufre recortes, las listas de espera en hospitales se alargan y las familias tienen que hacer malabares para llegar a fin de mes.

Y si, lógicamente, dependiera de nosotros, dependiera de VOX, nosotros cerraríamos el grifo de las subvenciones a medios privados que solo existen gracias al dinero público. Que sobreviva el que tenga lectores, no el que tenga el carnet adecuado. Lo siento, pero hay que ser así de expeditivo al decirlo.

Además, queremos investigar a fondo el uso de estas subvenciones para ver quién se ha enriquecido con el dinero de todos, exigir responsabilidades a quienes han convertido el dinero público en un chiringuito para el separatismo, asegurar el pluralismo en los medios, eliminando privilegios y garantizando que cualquier medio pueda competir en igualdad de condiciones. Desmontar la red de adoctrinamiento que utiliza las subvenciones para sostener un pensamiento único porque, en definitiva, Cataluña lo que necesita es libertad, pluralidad y verdad, en lugar de más propaganda.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, amb el Grup Parlamentari dels Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Sí, gràcies, presidenta. Agrair també la compareixença del senyor Partal. També compartir la impressió que, segurament, hagués estat interessant que aquest tipus de compareixença, que veig que n'hi ha algunes que han de venir, doncs les poguéssim haver fet conjuntament amb la CAI perquè, al final, moltes de les coses que vostè ens ha fet arribar, i que és important i interessant que les puguem conèixer en aquesta comissió, tenen molt a veure, en realitat, amb les polítiques del Departament de Presidència i crec que és interessant que puguem avançar cap a que aquest tipus de compareixença les puguem fer des de les dues perspectives. Perquè, en realitat, molt del que vostè ha reflexionat té a veure, efectivament, amb la situació dels mitjans en català, però té molt a veure amb una reflexió genèrica de la situació dels mitjans de comunicació i del dret a la informació.

De fet, des del nostre grup, quan va haver-hi no fa gaire a la CAI, justament, la compareixença del secretari de mitjans de comunicació i del director general de mitjans de comunicació, una de les qüestions que li vam plantejar era la necessitat d'avançar cap a un marc més ampli de reflexió de polítiques públiques al voltant del dret a la informació. I el dret a la informació, no només el dret dels mitjans a informar d'una forma veraç i honesta i, a més a més, a tenir un finançament i unes polítiques que garanteixin que poden informar, més enllà de buscar aquests *clickbaits* i aquestes *fake news* per aconseguir audiències, per poder aconseguir més finançament, que cal una política pública de suport als mitjans de comunicació, però també a partir d'una aposta clara per la transparència, per la honestedat i per la veracitat de les informacions, que crec que, a més a més, és una qüestió que segurament interessa a tots els mitjans de comunicació també, com a mínim a aquells que són rigorosos i que realment tenen la informació. Però també des del punt de vista del dret a la informació de la ciutadania, perquè el dret a tenir accés a una informació veraç és un dret que també les persones i la ciutadania, com a consumidors, entre cometes,

d'aquesta informació, necessitem que hi hagi paràmetres de control d'aquesta qualitat i d'aquest rigor de la informació.

En aquest sentit, preguntar-li si aquestes mesures que ha avançat el Govern, vostè ja ha dit que els sembla que estan en bon camí, però que no serien suficients. Quines serien aquestes altres mesures que des del seu mitjà creuen que es podrien fer en aquesta línia?

També preguntar-li si creu que seria necessari que a Catalunya tinguéssim una llei pel dret a la informació. És un dels drets fonamentals que encara no tenim regulat i que podria encabir moltes de les qüestions, crec, que vostè ha plantejat com a riscos tant per la democràcia com per l'accés a aquest dret.

En un altre lloc, sí que m'agradaria preguntar-li el paper dels mitjans de comunicació que només són en català, si haurien de tenir línies específiques de suport, tenint en compte que aquesta és la comissió una mica de polítiques lingüístiques.

Sí que m'ha sorprès també, reconec que per desconeixement, que digués que en un moment determinat va ser la Generalitat que va com obligar a fer aquest doble..., no?, a tenir els mitjans en dues llengües diferents. Preguntar-li si ens pot explicar una mica com va anar això i la relació que vostè creu que té amb la salut dels mitjans de comunicació en català ara mateix.

Crec que és evident que el tema dels cercadors és un problema i el tema de les xarxes també perquè qualsevol que fem una cerca, el primer que ens surt, moltes vegades, són notícies de mitjans que tenen la llengua primera en català, però ens acaba sortint l'enllaç a la notícia en castellà. A vegades, fins i tot, quan intentem fer comunicació per xarxes i busques aquell article, costa de trobar, no?, amb una cerca fàcil, has d'anar molt específicament a buscar la versió en català. Com creu que des d'aquesta plataforma s'està plantejant la manera de fer més visible l'accés a les versions en català dels mitjans de comunicació?

Sí que li volia preguntar també, en concret, d'aquest comentari que ha fet que la Corpo competeix deslleialment amb els mitjans digitals en català. A veure si pot aprofundir una miqueta més perquè entenem, com a mínim nosaltres, que com a mitjans de comunicacions públics han de poder també comunicar en l'àmbit digital, sobretot si volem arribar a aquesta població jove, que vostè comentava, des dels

mitjans públics. I, per tant, és necessari que la corporació també tingui una presència en l'àmbit digital, més enllà de la plataforma que ja té del 3CAT, que també ho pugui tenir a través de les xarxes i que també ho pugui tenir a través dels cercadors. Sí que li volia preguntar una mica més sobre aquesta qüestió.

I, finalment, tots els temes d'educació digital, no? Quin paper poden tenir els mitjans de comunicació en l'educació digital? Sabem que des del Govern de l'Estat s'està plantejant algunes mesures, per exemple, per protegir els drets a l'accés a la informació de la gent més jove, però també com es podria avançar per garantir aquests drets digitals per a la majoria de la població.

Ha parlat dels *clickbaits* i de les *fake news*. Per nosaltres és un problema seriós, és un problema que creiem que hauria de ser un dels requisits a l'hora de rebre finançament públic, és el garantir que la informació és veraç i honesta i que no es produeix amb *fake news*. Preguntar-li com creu que hauria de ser el mecanisme perquè això pugui ser incorporat.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. A continuació, amb el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia. Moltes gràcies, senyor Partal, per la seva intervenció. Això d'intervenir l'última, em queden poques preguntes per fer. Jo crec que la majoria de preguntes ja l'hi han plantejat. Llavors, només algunes qüestions.

Sí que agrair també la feina que està fent des de *VilaWeb* des de fa tant de temps. Jo crec que aquesta llarga trajectòria és un dels elements a destacar de *VilaWeb*. Les seves cròniques internacionals jo crec que són punts de referència, per tant, també agrair-les.

I com que estem a la Comissió de Política Lingüística, sí que em volia centrar en aquests temes. També un tema molt important per *VilaWeb*, que *VilaWeb* ens ofereix, és aquesta visió conjunta de països catalans, tan necessària per a la unitat de la llengua, i més en aquest moment també que estem veient com s'estan agredint

els mitjans de comunicació, tant públics com privats, a la part de València, no? Per tant, important també aquest paper que feu des de *VilaWeb* d'unitat de la llengua i de treball de tot el domini lingüístic del català.

Sí que nosaltres som partidaris que amb els diners públics financem allò que es fa en català, que tota la despesa pública, que tot el potencial de despesa pública es pugui aplicar en què tinguem més eines en català. Ha posat l'exemple del Windows, és cert que fins i tot el Windows no està traduït cent per cent al català. O sigui, com pot ser que la Generalitat estigui posant tants diners en tenir Windows a tots els ordinadors de la Generalitat i, després, no obligui l'empresa que estigui plenament traduït tot el Windows al català, i ens passa amb altres eines informàtiques.

Creiem que també amb el tema dels algorismes de cerca la Generalitat hauria de fer més pressió pel tema del català. No pot ser això, que destinem diners públics a eines que després no respecten el català. I per tant, creiem que hauríem de poder influir, des de la Generalitat i amb diners públics, en com aquests algorismes de cerca funcionen en base amb l'idioma. També per democratitzar-los, no?, perquè són eines que, al final, si no hi ha un control democràtic de com s'estan fent aquestes cerques, és fosc i poden produir desviaments que no són. Creiem que ha d'haver-hi un control des del Govern dels algorismes de cerca en general.

Hi ha també un tema que ens agradaria que, si pogués explicar-nos, que és un tema que realment és complicat, amb el tema de la premsa digital, la seva gratuïtat, que hi accedim tothom de manera gratuïta, que, clar, la fa dependre de subvencions, la fa dependre de diners públics, en el cas de *VilaWeb* doncs tenia un ampli número de subscriptors, però és complicat. Veiem que en alguns diaris, les versions digitals són de pagament, d'altres no. *VilaWeb* ha estat sempre un contingut obert. M'agradaria que en parlés d'això, dels continguts oberts i gratuïts de la premsa digital.

I un tema que ens amoïna, el dels joves, no només perquè no llegeixen premsa, sinó perquè cada vegada l'ús del català entre els joves està disminuint, i volíem parlar d'aquests dos temes en concret. Si estan estudiant de quina manera poden acostar-se al públic més jove. No m'imagino *VilaWeb* al TikTok, però és cert que hem de buscar maneres diferents, maneres noves, maneres innovadores, de com ens

podem acostar perquè el jove senti interès per les notícies, pel món, i també acostar-lo a l'ús del català.

Doncs per part meva és tot. Moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé, gràcies. A continuació seria el torn del Grup Mixt, amb Aliança Catalana, però, com en totes les darreres sessions, la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet no assisteix a aquesta comissió. I, per tant, passariem al torn del Grup Parlamentari de Socialistes Units per Avançar, que seria la diputada Imma Ferret i Raventós.

Imma Ferret Raventós

Bon dia a tothom. Moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades.

També, senyor Vicenç Partal, director del diari digital *VilaWeb*, en nom del Grup Parlamentari Socialistes Units per Avançar, voldria agrair que hagi comparegut avui en aquesta Comissió de Política Lingüística per oferir-nos el seu punt de vista sobre la situació dels mitjans de comunicació en català.

Internet ha plantejat un escenari d'oportunitats per a l'espai català de comunicació, ja que permet que els mitjans hi tinguin presència en una inversió relativament assumible. Alhora, representa un repte per la llengua, perquè les grans multinacionals amb contingut en castellà i en anglès ocupen una gran part de l'espai. Vostè n'ha fet esment abans, en tant, doncs, que aquest doblatge de les pàgines en més d'una llengua poden donar peu a oblidar doncs, evidentment, el català.

Segons les dades del CAC d'aquest 2024, internet és el mitjà amb més penetració a Catalunya, amb un 92,3 per cent, en totes les franges d'edat, excepte a partir dels seixanta-cinc anys. I que és el mitjà principal escollit per la ciutadania catalana per informar-se de l'actualitat, supera el setanta per cent el que és la televisió, seguit dels mitjans digitals i de les xarxes socials, amb percentatge superior al seixanta per cent. Les franges d'edat entre setze i trenta-quatre anys són les que s'informen, majoritàriament, a través de les xarxes socials, sobretot Instagram i WhatsApp, mentre que les franges de més de cinquanta opten més per la televisió en directe.

Davant d'aquesta realitat, veiem com aquest gran impacte de les xarxes preocupa les comunitats amb llengües minoritzades. Tal com ens explica Montserrat Sendra

en l'estudi *Contra la diglòssia digital*, diu que gran part dels continguts digitals es produeixen i es consumeixen en les grans llengües mundials, com l'anglès i el castellà o el francès. Com que els parlants de les llengües minoritzades dominen habitualment alguna de les llengües hegemòniques, s'acostuma a consumir i produir contingut en la llengua majoritària, fet que provoca l'anomenada diglòssia digital i representa una amenaça per la supervivència de les llengües no hegemòniques.

Per això, per contribuir a la sostenibilitat lingüística de la llengua cal idear estratègies de promoció del català al món digital i incentivar-la a la producció de continguts. I en aquest sentit, els diaris digitals entenem que hi tenen un paper molt important pel català, juntament amb les polítiques públiques del Govern que es puguin impulsar des del Departament de Política Lingüística i, evidentment, dins d'un marc de consens i gran acord social, com pot ser el Pacte Nacional per la Llengua.

La manca de continguts en català a les xarxes i a les pantalles dificulta la identificació amb la llengua de les noves generacions i priva d'eines i d'incentius les persones que volen aprendre i fer-se seu el català. Abans parlava vostè també dels joves i aquesta informació, doncs que en català no la busquen gaire.

Els recursos digitals i audiovisuals disponibles en català haurien de ser competitiu i contrarestar la pressió que pateix la nostra llengua per part de les llengües amb més parlants. Per aquest motiu és fonamental, doncs, dissenyar una estratègia digital que contribueixi a la igualtat lingüística.

Fitxer 5

És per això que un dels horitzons del Pacte Nacional per la Llengua és garantir una oferta comunicativa i informativa en català que sigui àmplia, diversa i interessant en tots els àmbits i suports, a més de facilitar-hi l'accés a tots els sectors socials, sobretot els més deficitaris i els més rellevants per a les noves generacions, i estimular el consum d'aquesta oferta en el nou context digital en què ens trobem. A banda d'això, també cal vetllar perquè hi hagi una protecció legal adequada per les indústries comunicatives en català.

És per tot això que l'aposta de l'esfera digital té un paper molt important en el futur de la llengua i en el que ens ocupa avui, com a exemple, doncs, el diari digital *VilaWeb* també entenem que hi ha de poder contribuir.

I en aquest sentit, sí que li voldríem preguntar quins projectes de futur teniu previstos per impulsar encara més des de la vostra plataforma per afavorir l'ús del català i per captar aquests nous públics que han de ser i han de poder fer facilitadors de la llengua.

Moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé. Doncs ara seria el torn del senyor Partal per un temps de deu minuts, per tal que pugui respondre els diversos grups parlamentaris.

Vicent Partal Montesinos (director del diari digital "VilaWeb")

Gràcies. Jo sempre havia pensat que fer de polític era molt difícil, però ara m'ho trobe en la pràctica. Em van convidar fa un temps al Senat, es veu que a Madrid sí que consideren que soc autoritat en alguna cosa, i van ser molt més discrets i molt més suaus, però aquí n'hi ha tantes coses a contestar que intentaré anar ràpid.

Començaré per ordre, com s'han formulat. La senyora Renedo. Crec que és molt important, quan parlem de la publicitat institucional, recordar, perquè el subjecte s'ha pervertit. És a dir, l'objectiu de la publicitat institucional és que el Govern comuniqui al ciutadà, no els mitjans i, per tant, aquí hi ha una perversió que s'ha creat i que seria bo recordar.

Aquestes ajudes, per exemple, que dèiem en el tema del SEO i aquestes coses, jo crec que sí que seria important, en aquest moment concret d'una certa emergència respecte a això, que fossin unes ajudes, si pogués ser, coordinades, és a dir, que anaren a tots els mitjans i que, inclús, hi hagués una certa coordinació per part del Govern o per part de l'Aliança aquesta digital o per part de qui fos o l'Institut d'Estudis Catalans, no ho sé.

I sí que crec que és important, per l'experiència de tots aquests anys, perquè ja portem trenta anys en aquesta cosa, que foren finites. És a dir, pense que estaria molt bé, per exemple, que el Govern invertís, que el Parlament invertís uns diners

en ajudar els mitjans a què el SEO en català fos molt més ben col·locat, però que això fos durant un període de cinc anys, no que s'eternitzés, perquè sinó tenim aquesta situació, en la qual arriba un punt... És a dir, una cosa és que a tu te donen un ajut per sortir d'una situació difícil, una altra que eixe ajut es cronifiqui permanentment, no?

La qüestió de per què el Departament de Presidència i no Política Lingüística és molt senzill, control polític. És a dir, el Departament de Presidència és on es fa la política, on es fa, bàsicament, la política. I per tant, hi havia una voluntat de control polític d'aquestes subvencions, no? I jo crec que, per tant, a mi sí que em semblaria bé que anaren a Política Lingüística.

I crec, insistir en això, crec que és molt important, efectivament, pel que he explicat abans, que la bilingüïtzació o el multilingüisme perjudica la visibilitat de la llengua catalana, que els mitjans que es fan només en català tinguin un plantejament diferent dels altres. Tothom pot optar per fer el que vulga, a mi em sembla perfecte que cadascú faci el que cregui convenient, però crec que des de la institució pública sí que estaria bé que els mitjans que hem decidit que ho fem en català i que no barregem les coses doncs tinguem un tracte diferenciat, no entre a quin, però diferenciat dels altres, no?

La diputada d'Esquerra. A veure, precisament, l'extrema dreta ens va colar un gol enorme amb les *fake news*. Les *fake news* són mentida. Abans tu deies: això què és? Això és una mentida, i ningú discutia que no s'havia de parlar de mentides. Ara, quan van dir *fake news*, lo que van fer és crear una ficció d'honorabilitat de la mentida. Ah, si és una *fake news*, aleshores hem de discutir què és una *fake news*. No, una *fake news* és una mentida, no s'hi ha que discutir res, però ja ens van colar el gol introduint-nos el concepte de *fake news*, perquè ja sembla que, aleshores, és correcte discutir sobre mentides, quan, al llarg de tota la història, de mentides no es discutia. Això és una mentida i s'ha acabat, no?

Aleshores, aquest problema és que..., el problema és que ja hem arribat molt lluny i que això ja està introduït en l'ambient i ja tothom considera que es poden tindre els seus propis fets i aquestes barbaritats que estem vivint, no? I per tant, tenim un

problema realment molt greu amb això i amb l'ús que en fa, específicament, l'extrema dreta.

Vos em preguntàveu què fem nosaltres respecte a l'extrema dreta. Nosaltres el que fem és seguir els criteris que la major part d'organitzacions periodístiques d'Europa, a partir de la famosa Carta de Roma hem fet servir, que és als partits d'extrema dreta, principalment racistes, aplicar-los la següent política. Un, evidentment, s'ha de parlar del que fan, òbviament, no es pot..., censurant no fas avançar la democràcia. Però, dos, sempre has d'identificar que són d'extrema dreta. És a dir, en tots els articles sempre la primera vegada has de dir que aquell partit és d'extrema dreta. I, després, mai se'ls ha de donar veu, és a dir, mai se'ls ha d'entrevistar i mai s'ha d'entrecomillar les seues intervencions. S'han d'explicar amb un llenguatge propi, però no se'ls ha de donar veu per, precisament, no ser corretja de transmissió de la seva ideologia.

I això vull remarcar que totes les organitzacions periodístiques europees ho plantegen només cap a l'extrema dreta, específicament cap al racisme, per una qüestió, que és que les dues convencions internacionals de drets humans deixen molt clar que el racisme no és una ideologia sinó un crim i, per tant, estem parlant d'una excepció, diguem, respecte a la resta. Tu pots ser liberal, conservador, comunista, socialista i opinar el que vulguis d'això, però el racisme no és una ideologia, és un crim. I, per tant, els periodistes hem de tenir una actitud molt específica respecte a això, que a *VilaWeb* complim a rajatabla amb els partits que formem part d'això.

Sobre el tema dels joves, nosaltres estem fent molts esforços, per exemple, amb TikTok i amb Instagram, que ens estan funcionant molt bé. I aquí hi ha una paradoxa, que és que aquests esforços, precisament, són dels que no podem treure redit econòmic. És a dir, nosaltres, per exemple, gastem molt en Instagram i en TikTok, però això no té cap mena de retorn econòmic perquè el retorn el té Instagram i TikTok, que ens tenen presoners als mitjans, no? I aquí és on potser sí té sentit parlar de si les institucions no han de fer alguna cosa per ajudar aquestes situacions en les quals els mitjans privats ens veiem obligats a treballar sense retorn.

Pel que fa al diputat del PP, el senyor Escribano, li agraisca també el to de la seua intervenció. He d'aclarir..., és a dir, hi ha tres qüestions, diguem, tres blocs de diners que arriben als diaris. Jo crec que el que es diu els diners estructurals és normal que arribin als diaris. Ens agradarà o no ens agradarà, però en l'actual model de capitalisme on vivim tots els estats subvencionen i donen ajuts a tots els sectors econòmics en tots els països de la Unió Europea, com a mínim, no? Per tant, resultaria una mica estrany que un sector econòmic no els tingués, no?

La publicitat. El mateix que ha dit a la senyora Renedo, jo crec que cal un replantejament seriós, que s'ha d'entendre que la publicitat és un vehicle del Govern per arribar a la ciutadania i no per interferir en el sector.

I respecte al que sí que és el que històricament a Catalunya ha servit més per fer maniobres, que és els ajuts a projectes, jo sí que li he de dir que nosaltres som l'únic diari que hem renunciat a aquest sistema d'ajuts. Fa tres anys vam fer públic que consideràvem un escàndol que això estigués passant i que renunciàvem a això. Això ha volgut dir renunciar a bastants diners, però em sembla que és una actitud coherent amb el nostre plantejament.

Nosaltres fa trenta anys que estem treballant i, per tant, jo crec que les qüestions, diguem, hem demostrat tot el que hem de demostrar. Només aclarir-li a vostè que nosaltres vivim dels subscriptors, tenim 25.000 subscriptors, que representen el setanta-tres per cent del nostre pressupost, i que el nostre model de negoci és un model públic, reconegut, a més reconegut internacionalment, etcètera.

Sobre la qüestió de ser clarament pro independentistes o no. Evidentment, nosaltres som un diari que dona suport a la independència de Catalunya i als Països Catalans. Nosaltres sempre hem considerat que el periodista no ha de ser imparcial, sinó honrat, que són dos conceptes bastant diferents. Imparcial, no pot ser imparcial ningú. Vostè no és imparcial, jo no soc imparcial, per tant, no anem a discutir d'una cosa que és òbvia, però, en fi.

Si m'ho permet també, ja que jo, en coherència amb la nostra política, no contestaré al diputat de VOX, però sí que, si em permet aprofitar-me de vostè, li diré que nosaltres no tenim cap por de cap forma que ens investiguin els nostres comptes, estem oberts que ens investiguen, però no acceptem tampoc les mentides. Nosaltres

no vivim de la política pública, nosaltres vivim dels nostres subscriptors, que paguen voluntàriament.

Això, si m'ho permeten, empalmaré amb la senyora Castillo de la CUP, que ens demanava que ho explicàrem millor tot això. És a dir, bàsicament, el món digital té tres models de negoci: publicitat, mur de pagament o comunitat. La publicitat porta el *clickbait* al final, perquè es tracta de fer quantes pàgines com puguis, per tindre tants *banners* com puguis i acabes fent *clickbait*.

El mur de pagament és un sistema complicat perquè t'aparta de les xarxes socials. És a dir, si jo no puc rebotar el teu contingut, t'aparta de les xarxes socials. Aquí al mig va aparèixer un sistema que nosaltres vam adoptar l'any 2001. Per tant, estem parlant de ja fa molt temps. El vam copiar d'un diari americà que es deia *Texas Tribune*, que és aquest model de comunitat. És a dir, nosaltres, per responsabilitat social, perquè creguem que la nostra tasca social ho reclama, ho fem tot en obert i, simplement, demanem a aquells lectors que consideren que estan d'acord que nosaltres hem d'existir, que paguen, que paguen voluntàriament a canvi de res, diguem-ho així, no? I aquest és un sistema que s'ha anat imposant amb els anys. *The Guardian*, per exemple, és el sistema que fa servir avui en dia i que jo crec que és el sistema més sensat avui en dia de funcionar, no?

Vós, continue amb vos també, heu tret el tema molt important dels algorismes de cerca, totes aquestes qüestions. Torne a l'inici, per insistir que la Generalitat ja no té una idea concreta de què s'ha de fer i, fins i tot, crec que el Departament d'Exteriors hauria de jugar aquí, i pose un exemple molt concret. El Govern de Dinamarca ha anomenat un ambaixador davant de les cinc grans empreses tecnològiques, Amazon, Google, Twitter, Apple, etcètera, no? És a dir, perquè aquestes empreses avui en dia són, pràcticament, més poderoses que la majoria dels Estats, no?

En aquest sentit, segurament, el Departament d'Exteriors hauria de plantejar fer alguna cosa semblant. Tindre una persona representant de Catalunya davant d'aquestes empreses perquè pugui discutir amb elles dels algorismes, de totes aquestes qüestions que estan passant i crec que l'exemple danès i algun altre país nòrdic, Singapur també ho ha fet, pot obrir un camí, no?, de dir, que hi hagi un representant de la Generalitat davant d'aquestes grans empreses, perquè el

problema no és la seva influència global, el problema és que les duem en la butxaca, ens influeixen avui, a nosaltres, directament, persona a persona. I aquest crec que és també un camí que s'hauria d'explorar des de la Generalitat.

La diputada dels Comuns, la senyora Segovia, em demanava si estic a favor d'una llei pel dret a la informació. Rotundament sí, totalment d'acord. Crec, a més, que és important perquè el període que ve ara serà més complex que el que hem viscut fins ara i, per tant, avançar-se políticament... És a dir, ha d'haver-hi una posició política sobre internet. El gran problema que crec que hem tingut tots aquests anys, no a Catalunya, a tota Europa, és que no hem tingut posició política davant d'internet.

Tot ha sigut endavant, endavant, endavant, i ha d'haver una posició política davant d'internet com hi ha una posició política davant de la salut o com hi ha una posició política davant del futbol, jo què sé. És a dir, no pot ser que deixem que això cresca silvestrament, no? I, per tant, rotundament a favor, crec que sí.

Vostè em demanava que li explicara el tema aquest del castellà. Bé, això va passar l'any 2016. La Generalitat de Catalunya, l'any 2016, ens va demanar a tots els diaris digitals en català que férem una versió en castellà i... No va obligar, eh?, ens va demanar, però sí que la va finançar, la va pagar durant diversos anys. Nosaltres vam dir que no perquè ja enteníem que això era un problema, com després ha explicat també el tema de Google, etcètera. Crec que *El Punt*, que després parlarà, tampoc ho va acceptar, però molts diaris sí que ho van acceptar i és l'origen d'aquest problema, que ja es veia venir aleshores, que si fèiem això provocaria aquest efecte, no? No ens van escoltar quan els ho vam dir i això.

I després, sobre la competència del 324. Jo no crec haver dit competència deslleial, perquè no crec que sigui així. L'únic que he criticat és l'ús del *clickbait*, és a dir,...

Fitxer 6

...que no siga extraordinàriament de qualitat. Jo crec que la Corporació, pel fet de ser un mitjà públic, està més obligat que ningú a ser de qualitat i, per desgràcia, no acaba de ser així la realitat.

I em sembla que em queda a la senyora diputada del PSC. Sí que jo crec que hi ha una cosa que no l'hem remarcat prou, que és que la internet ha estat un cas d'èxit pel català, eh? És a dir, això no estava escrit que seria així.

Quan va començar tota aquesta cosa, l'any 95, enlloc estava escrit que la internet ajudaria el català. Més aviat podíem témer que la internet ensorraria encara més el català. I crec que ha estat un exemple magnífic de com la societat catalana és capaç d'entomar reptes i convertir-los, no només en un cas d'èxit, sinó en un cas d'èxit internacionalment reconegut. El fet que des del català s'aconseguís el primer domini lingüístic, el .cat, i que aquest domini lingüístic fos exemple per a tot el món, i que avui en dia tot el món tingui dominis lingüístics gràcies a què el català va ser pioner en això, crec que dona una marca prou clara de com nosaltres hem de confiar més en la nostra pròpia societat. És a dir, hem sigut capaços de fer coses molt grans a internet.

El que passa és que els reptes que tenim al davant ara són molt importants i jo sí que crec que, en general, la classe política del país hauria de reflexionar més sobre això, hauria de parlar més amb els que estem treballant en aquest terreny i hauria d'intentar clarificar què passarà en els pròxims vint anys. Ja sé que és molta distància, però, realment, estem en un moment molt difícil cara als pròxims vint anys.

Només en el tema de les escoles, sí explicar-li que nosaltres, durant uns anys, vàrem fer una iniciativa que ens feia moltíssima il·lusió, que es deia *Diari de l'Escola*, que consistia en què fèiem cada setmana quatre temes escrits per mestres. És a dir, hi havia un Consell Pedagògic que adaptava quatre temes d'actualitat a les escoles, això ho oferíem també gratuïtament a les escoles, i fèiem tres temes en català i un en anglès, perquè també servia per a la classe d'anglès.

I després fèiem una cosa que es deia *Escoles en Xarxa*, que era, precisament, agafar escoles dels països catalans i barrejar-les entre elles en activitats comunes físiques, és a dir, quedaven caps de setmana, etcètera, etcètera. Això va tindre molt d'èxit, es va fer durant molts anys, i es va deixar de fer perquè va arribar un moment que les escoles no eren capaces d'assumir això, no tenien diners, no tenien infraestructura, no tenien personal i no tenien la capacitat més que de fer les classes del dia a dia, no? I en eixe sentit, en fi, les retallades que tots coneguem, etcètera,

etcètera, doncs van provocar una situació que va fer impossible un projecte que a nosaltres ens feia molta il·lusió, però que no tenia sentit si no tenia escoles.

Gràcies a tots per la paciència.

La presidenta

Hi ha una... Sí? Doncs, ficarem dos minutets, eh?

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé, moltes gràcies, presidenta. Bé, señor Partal, usted ha hecho una asociación en su primera intervención, una vinculación, que es la siguiente: extrema derecha fabrica *fake news* y es racista.

Entonces yo, posteriormente, me he sentido insultado, bueno, me ha insultado directamente, pero que me insulte a mi realmente no me importa, lo que sí que me importa es que está usted insultando a más de 250.000 catalanes, porque, bueno, me ha dicho que no contesta a la extrema derecha, no me ha contestado, supongo que se está refiriendo a mí y, entonces, me está llamando racista, y eso sí que no lo consiento, ¿eh? Porque VOX defiende la dignidad de la persona desde la concepción hasta la muerte natural, por encima de todo –por encima de todo–, de cualquier raza, de cualquier religión, de cualquier tipo de ideología. Se lo digo claro porque si dice lo contrario, quien está fabricando una *fake news* no soy yo, será usted.

Entonces, sobre las *fake news* dice usted que hay una convención de la mayoría de medios de comunicación diciendo que no hay que hablar...

La presidenta

Diputat, mirem el temps?

Manuel Jesús Acosta Elías

...claro que no hay que hablar, no hay que debatir sobre las *fake news*, evidentemente, sobre las mentiras no se debate, hay que justificar, argumentar con datos que son mentiras, porque si no, ¿quién define qué es una *fake news*? ¿El Miniver de 1984 de Orwell, o usted? ¿O la Generalitat?

Muchas gracias.

Vicent Partal Montesinos (director del diari digital *VilaWeb*)

No, jo ja he dit que no parlaré amb l'extrema dreta, però sí que vull explicar a la resta de diputats. Vull dir, el periodisme és un ofici que consisteix en explicar les coses que passen, el periodisme no consisteix en treure la mà, veure que plou i preguntar a dues persones si està plovent o no plou. El periodisme, si plou, és que plou, i l'extrema dreta és l'extrema dreta.

La presidenta

D'acord. Doncs, si no hi ha ningú més, ho deixariem aquí, agraint la seva compareixença. I ara farem una parada tècnica de cinc minuts, fins que entri el següent compareixent.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

La presidenta

Bé, doncs, continuem amb la sessió.

Compareixença de Joan Vall Clara, director del diari "El Punt Avui", per a informar sobre la situació dels mitjans de comunicació en català

357-00319/15

I ara és el torn de la compareixença del senyor Joan Vall Clara, director del diari *El Punt Avui*, en aquesta comissió per informar sobre la situació dels mitjans de comunicació en català, i per fer-ho té un temps de vint minuts.

Joan Vall Clara (director del diari *El Punt Avui*)

Bé, mirarem d'ajustar-ho. Perquè algunes, no algunes, sinó totes les coses que dic van molt lligades a allò que he fet. Vaig néixer a Calonge, al Baix Empordà, el 1958, per tant, aquest estiu compliré seixanta-set anys. Ja podria estar-ne fora de tot això, però m'he acollit al règim de jubilació activa, des de l'agost de l'any passat, i escric

una columna diària a *El Punt Avui*, diari del qual en soc director des del 2022, i accionista majoritari, amb el setanta-set per cent de les accions, des del 2019.

La meva vida en el sector es remunta als anys 70, durant l'adolescència, quan al poble vam fundar primer un anuari i, després, una revista mensual.

Va ser el 79, quan em vaig integrar a l'equip fundador de *Punt Diari*, com a corresponsal. El 1981, al retorn al servei militar, em vaig incorporar a la plantilla. El 83 em van nomenar cap de secció; el 86, redactor en cap; el 89, director, i el 92, les meves tasques, les meves funcions periodístiques es van acabar perquè em vaig centrar, i m'hi he centrat durant més de vint-i-cinc anys, en la gestió periodística.

El 2009 vaig liderar la compra del diari *Avui* a una societat formada per Godó, que en tenia el quaranta per cent, Planeta, que en tenia el quaranta per cent, i l'Institut Català de Finances, és a dir, la Generalitat de Catalunya, que en tenia el vint per cent.

Aquesta societat, que ja havia sorgit arran de la segona suspensió de pagaments del diari *Avui*, havia perdut, en aquells cinc anys que havia funcionat, havia perdut trenta-dos milions d'euros, que són els trenta-dos milions d'euros més clars que fins llavors havien anat a l'*Avui*, perquè com anaven els diners a l'*Avui* des del 1979 fins al 2006 era complicat de saber.

En tot cas, el 2009, quan vam comprar l'*Avui*, encara perdia la bonica xifra de cinc milions d'euros anuals. Per tant, com poden suposar, aquella era una operació a cor obert. I també, com poden veure, doncs hem resistit.

Fitxer 7

El juliol del 2011, l'*Avui* i *El Punt*, ens vàrem fusionar i vàrem crear *El Punt Avui*.

Deixi'm, primer de tot, jo faré una cosa molt diferent que en Vicent i els mortificaré una mica amb dades. Però em sembla fonamental per donar llum a algunes de les coses que ell mateix ha parlat i que les ha enfocat a futur, però tenim un present i un passat que tampoc hauríem d'oblidar.

Miri, fa vint-i-cinc anys de l'aparició del primer diari nadiu digital, vint-i-cinc, trenta, ara no ho discutirem, eh? Del que sí que en fa trenta anys és del començament del declivi de la premsa en paper. Vint, vint-i-cinc, trenta, és igual, no ho discutirem.

Les dades econòmiques del sector, del sector dels diaris, marquen unes tendències força clares entre el que en podríem dir així ara, per entendre'ns, entre nosaltres, l'antic règim, eh?, aquells diaris amb edició en paper, tant se val, amb edició digital, i el que podríem dir la restauració, aquells diaris que només tenen edició digital, són nadius digital, i perquè ja, ben fet que han fet, no s'han embolicat en altres terrenys.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Bé, si centrem l'atenció, ho teniu en aquestes taules que teniu aquí davant, en els paràmetres de resultats abans d'impostos, el RAI, el volum de facturació i el nombre de personal en plantilla, veurem molt clarament com l'antic règim, els diaris en paper, allò que va tan malament, que està acabat, que fa vint-i-cinc anys que no sé què, encara genera... A part que els podem marcar, no?, el que deia en Partal, en el món digital és molt difícil dir què és un diari, què no és, que no sé què, ja ho anirem, ja ho anirem..., ja s'anirà emmarcant en els anys i en el temps, i amb paciència per part de tots i amb la professionalitat de gent com ell, que hi entén, jo no gaire de tot això, me l'escolto molt.

Repeteixo, l'antic règim encara genera quasi onze vegades i mitja la facturació de la restauració. La restauració em diu: «Bé, per què només n'hi has posat vuit?» És que si n'hi poso més, les facturacions comencen a caure. He agafat vuit, en l'altre cantó, els vuit diaris en paper que hi he posat són els vuit diaris que tenen edició en paper i edició digital, i que en l'edició en paper surten set dies a la setmana, allò que tradicionalment..., per això no hi ha..., i que són en català, per això no hi ha el *Diari de Tarragona*, i no hi ha el *Diari de Terrassa* o el diari de Tarragona o el *9 Nou*, per dir-ho d'alguna manera, perquè no surten set dies.

Bé, doncs, veieu com, vint-i-cinc anys després, una cosa que està caient, com després veurem, estrepitosament, com el model de diaris en paper, encara té aquesta diferència de dimensió respecte als vuit primers diaris digitals d'aquest país,

135 milions d'euros contra 11,7 milions, i una plantilla quasi vuit vegades dels nadius digitals, 885 treballadors contra 112.

Però, si atenem els guanys, en uns i altres, el resultat abans d'impostos, en canvi, està regirat, està regirat, tampoc és estrany, eh?, però està regirat.

Els vuit diaris en edició en paper, i això contesta sense voler algunes de les coses que plantejava el diputat de VOX, que no..., eh? Per tant, en alguns d'aquests quadres trobarà algunes de les respostes que abans no se li han donat.

Els vuit diaris en edició en paper perden dotze milions d'euros. Això són dades de l'any 2022. És l'últim any del que, en el registre, que és d'on les trec, hi consten tots, eh? El 2023 ja hi ha diaris que no els han plantejat, el 2024 encara no toca, eh? I, fins i tot, dels diaris digitals hi ha alguna dada que és del 2021, perquè hi ha algun diari digital que no ha portat al registre ni les del 2022.

Bé, com podeu veure, els vuit diaris en edició en paper han perdut, l'any 2022, dotze milions d'euros, 12.107.039, i els digitals han guanyat per sobre del milió i mig, 1.600.000 euros.

Només hi ha dos diaris, dels diaris en edició en paper, que han guanyat diners, *El Punt Avui*, que vam guanyar 611.000 euros i el *Segre*, que en va guanyar 21.000. I només un dels nadius digitals, *Racó*, aquest any en va perdre, que va perdre 21.000 euros. Repeteixo, les dades són del 2022 i són per aquesta raó, perquè el 2023 en faltarien molts per donar, i encara avui així n'hi ha algun que és del 2021.

Abans d'avançar, deixi'm fer una cita prèvia perquè la tinguin present sobre el cas d'*El Nacional*, que va lligat a algunes de les coses que explicava en Vicent. Entre el grup dels nadius digitals, hi ha una excepcionalitat brutal, ho poden veure en les dades, que la representa *El Nacional* de José Antich, que genera gairebé, fixeuvos-hi, un noranta per cent del resultat del conjunt dels vuit diaris, eh? 1.447.201 euros els va guanyar, de l'1.623.000 que es van guanyar, els va guanyar *El Nacional* de José Antich, eh? Té un cinquanta-cinc per cent de la facturació que es va fer aquell any, 6.475.000 els van facturar, dels onze que es van facturar. I de la plantilla d'aquest personal, d'aquests vuit diaris, el trenta-nou per cent, quaranta-quatre de cent dotze eren d'*El Nacional*. Aquesta és una posició remarcable.

I com és que aconseguix aquest avantatge respecte de la resta d'una manera doncs, en fi, brutal, no?, que diria aquell? És molt simple, eh? I la resta, aconseguix aquest posicionament gràcies a la seva versió en castellà, eh?

Les dades no les podem segmentar i, per tant, jo els hi he donat aquí en conjunt, eh?, perquè no les segmenten al registre, les dades són d'una única empresa.

Allò que podem segmentar, que és quins lectors, quins usuaris, quines planes, quin..., eh?, hi ha maneres de segmentar-la perquè ells mateixos..., i que són segmentats, si anem a buscar-ho veurem que *El Nacional*, un vuitanta per cent llarg dels seus usuaris únics, de les seves planes, són a l'edició en castellà.

Per tant, jo quan faig exposicions d'aquestes no sé si incloure-li, no sé si no incloure-li, però em sembla rellevant perquè obeeix a això que explicava abans en Partal, de quina llengua usem i com ho fem i per què no és irrellevant.

Dit això, d'aquests setze diaris... (*Pausa.*) Perdó, és que... Ja ho he dit això. És que, sinó, no arribaré al final.

Les pèrdues aquestes, que us poden semblar..., va, dotze milions un any, poder va ser..., què passa en el sector, com és que es pot viure perdent dotze milions un any, no? Com és que tothom menys dos perden diners i els dos que guanyen diners...? Escolti'm, els diners que guanyem nosaltres són per finançar l'acord de finançament que tinc amb d'això, no donen per gaire més.

Els 21.000 euros que guanya el *Segre*, com vostès mateixos poden veure, no... Què hi passa en aquest sector capaç de perdre un any dotze milions? No, no es confonguin, no és un sector que perd un any dotze milions... A veure si ho faig bé això? (*Pausa.*) Sí.

Les pèrdues són estructurals i això no sé si explica algunes de les coses i... De les discussions que teníem abans, s'han d'enviar diners als mitjans? No? Bé, no ho sé. Jo, simplement, els hi donaré dades, un munt de dades.

L'any 2022, per a la premsa en edició paper i pel que fa al resultat abans d'impostos, no és una situació que es pugui entendre com ocasional o conjuntural, sinó tot el contrari, tal com podem veure en aquesta taula.

Les pèrdues del sector en els darrers set anys, del 2016 al 2022, són de 60.489.000 euros. Vostès el primer que preguntaran és com aguanta un sector amb aquesta situació estructural. La resposta està més o menys per allà mateix on explicava algunes coses en Vicent en l'anterior presentació.

Acumulen pèrdues totes les capçaleres, excepte *El Punt Avui*. Els ho diré, tampoc és un... Escolti'm, *El Punt Avui* no pot acumular pèrdues perquè, com els he dit, des de fa cinc anys soc el propietari i no tinc calés per perdre. O sigui, per tant, com que no en tinc per perdre, doncs prou feines que faig per guanyar els que hem de tornar, doncs no en perdo, perquè a casa em van ensenyar de petit que la vida anava així i no he sabut descobrir-la d'una altra manera, com sembla que hi ha altra gent que sí.

Totes les capçaleres acumulen pèrdues, no poques, *El Periódico* vint-i-quatre milions d'euros, *La Vanguardia*, disset. S'han perdut diners sis dels set anys, això és el que jo en dic unes pèrdues estructurals.

I el 2019, que veuen que va haver-hi una cosa excepcional, que *El Periódico* un any determinat, per art de màgia, va guanyar vuit milions i va regirar el resultat del sector, doncs no, la màgia té una explicació molt clara, i és que quan Prensa Ibérica compra Edicions Z, pacta amb les entitats de crèdit una important quitança del deute, eh? Una important quitança del deute, concretament el setanta per cent dels noranta milions d'euros que es devien des de Grup Zeta. A qui es devien? Trenta a Santander, vint-i-tres a La Caixa, quinze a Sabadell, catorze a l'Institut Català de Finances i, a d'altres bancs, disset.

Cert és que l'Institut Català de Finances s'hi va resistir un temps a fer aquesta operació, eh?, però la va acabar fent. Per tant, el crèdit a l'Institut Català de Finances estava fet amb *El Periódico*, no estava fet amb les altres d'això del grup com els altres. Per tant, a *El Periódico* en la seva societat matriu aquell any li va tocar una quitança molt important, de 9,1 milions d'euros. És a dir, fórmules de finançament? Miri, aquí en tenen una, i nou milions d'euros públics, de la Generalitat, en aquest cas, que és qui els havia avançat, que van anar a *El Periódico*.

No surten a cap llista aquestes, d'aquelles llistes que de tant en tant algú ens diu: «Vostè, tant, vostè, tant». No surten a cap d'aquestes, però hi són, 9,1 milions d'euros, que són molts de diners, eh?, i que vesteix el resultat de 2019 de l'editora i

el del conjunt del sector, tant se val. Fixeu-vos que el deixa en positiu i diu que aquell any van guanyar 4.760.000 euros. Res, això no era així.

Bo i aquesta operació d'aquell any, bé, el fenomen..., hi ha fenòmens en aquest país que algun dia ens explicaran, diguéssim, no? I Prensa Ibérica, la irrupció de Prensa Ibérica a Catalunya i el manteniment de Prensa Ibérica a Catalunya, n'és un, d'aquests fenòmens. No em preguntin com s'ho fan, jo només els hi pregunto, només els hi explico com estan.

Si vostès sumen les pèrdues d'*El Periódico*, de l'*Sport*, que també és seu, encara que no estigui en aquest quadre, nou milions d'euros, i porten perduts en aquest període de temps amb l'*Sport*, de *Regió 7* i del *Diari de Girona*, veuran que Prensa Ibérica ha perdut a Catalunya en els últims anys quaranta milions d'euros. Aquesta és una gent que per acabar de completar, no sé si se'n recorden, fa quatre dies van fer una cosa a Madrid que es deia *El Periódico de Madrid*, que va durar el que va durar.

D'on surten? No ho sé, en deu tenir molts aquest senyor, jo segur que no. En tot cas, aquesta és una situació.

Llavors, es poden establir lligams entre el diner públic que va als mitjans privats i les pèrdues dels mitjans privats? Segur, segur. I no són ben bé com vostè les imagina, senyor diputat, pel que he sentit que preguntava al senyor Portal? També segur, també segur. Perquè el que vindrà no ho podem saber. Allò en què estem, hòstia, costa molt de saber, però allò que ha passat en els últims anys ho sabem perfectíssimament, eh? És amb el que em baso i el que els explico.

Bé, diuen, seixanta milions en aquests anys, ningú guanya diners. Com pot ser tot això? Bé, hem de tenir en compte que els resultats de la premsa escrita del 2022, aquests que tenen aquí, hi ha inclosos setze milions i mig d'euros públics, eh?, dotze milions i mig d'euros públics.

Aquí no ho pot veure, un moment. Aquí ho veuran. Dotze milions i mig d'euros públics, que han vingut..., els que han vingut de la Generalitat de Catalunya, perquè aquesta és una altra cosa que passa amb el caler públic que va als mitjans, és difícilíssim, vostès no saben les hores que jo hi passo intentant documentar-me bé sobre això...

Fitxer 8

...per no dir bestieses, diguéssim, eh?, i per no quedar-me amb les *fake news* que alguns venen. És molt difícil, és l'art de la transparència posat al revés, diguéssim, eh? Però, bé, s'acaben trobant, s'acaba trobant tot.

En tot cas, aquí només hi ha els diners que, dintre d'aquests números que els he explicat, hi havia enviat la Generalitat de Catalunya. És a dir, la Generalitat de Catalunya el 2022 va enviar 12.530.000 euros a aquests vuit diaris en paper i 2.698.000 euros als diaris digitals.

Per tant, són sumes i restes, si vostès agafen això i ho afegeixen al que hem vist abans, veuran, primer, que el sector no perd sense diner públic. Algú deia: «Que no hi vagin subvencions als diaris, que no hi vagi diner públic als diaris». Bé, doncs aquests vuit diaris perdran vint-i-quatre milions d'euros el 2022. Llavors, ja han vist que no és el 2022, tots els anys, eh? Així estan les coses.

I els diaris digitals, que dèiem: «Ah, doncs els digitals en guanyen». No, els digitals sense el diner públic tampoc no en guanyen, tots en perdrien també aquest 2022. L'únic que en guanyaria seria *El Nacional*, que en guanyaria 298. Però, *equilicué*, una de les coses que passen, això és Generalitat, no hi ha més diner públic que el de la Generalitat que vagi als mitjans? Perquè aquí sempre estem amb el mateix, quan comencem a parlar de diner públic, parlem de les subvencions. *El Punt Avui*... Els ho diré en castellà és com ho escriuen: «*El Punt Avui*, el diario más subvencionado, Puigdemont...» En fi, una sèrie de coses d'aquestes que durant aquests últims anys han anat sortint sempre i quedaves de pasta de moniato quan les miraves i les llegies perquè pensaves, bé, escolti'm, que tenim una de les subvencions estructurals més altes? Sí, com han explicat aquí, les subvencions estructurals estan, precisament, ben ordenades, a començament d'any saps com anirà, i som els que complim més, o sigui, no fem dues edicions. Per tant, *Vanguardia* i *Periódico* només cobren per la meitat dels exemplars que fan, eh? En fi, hi ha una sèrie de requeriments que fan que, sorprenentment, doncs tinguem un ajut estructural que jo diria que és el més alt de tots, no?, sortim 362 dies a l'any, igual

que ells, venem més exemplars en català que ells i la plantilla que tenim dedicada al tema és més o menys igual i, per tant, estem més o menys allà.

També hi ha una altra dada, doncs que la nostra subvenció estructural, bo i que incloent la digital, que l'*Ara* va més bé que nosaltres en la digital, doncs incloent les dues estructurals, hòstia, cada any estàvem més o menys allà mateix de subvenció estructural, d'aquesta que es fa amb uns criteris que saps què d'abans. Després ja veureu el que ens ha acabat passant en l'*Ara* quan han entrat criteris discrecionals en la distribució del diner públic.

Però deixeu-me acabar un últim raonament. El sector no estaria perdent els vint-i-quatre milions que perdrien aquests vuit diaris en paper i el milió que perdrien aquests vuit diaris digitals, o sigui, vint-i-cinc, sinó que ens n'anirien ben bé als trenta si allò que s'acordés fos que, com deia algú, doncs no han d'anar subvencions ni diner públic als diaris, no?

Per què? Doncs perquè només un càlcul, que és senzill de fer, és què fa l'Ajuntament de Barcelona i què fan les quatre diputacions, l'altre és més complicat, o sigui, encara seria més. Entre aquestes cinc institucions varen aportar a aquests títols uns cinc milions d'euros llargs en publicitat, cosa que vol dir que sense el diner públic aquests setze títols del 2022 hauríem enfangat més de trenta milions d'euros, és a dir, no hi hauria sector privat, eh? Si el que es busca és que no quedin mitjans de comunicació privats rellevants, aquest és el camí, cap diner públic per als mitjans privats.

Perquè de què parlem? En Vicent ens ha explicat que saber les dimensions en el món digital, qui és què, són complexes. Jo crec que en pocs anys més, però encara trigarem uns anys, acabarem sabent-ho bastant bé, però en el món del paper això està molt clar de fa molts anys, hi ha una cosa que es diu justificació de la difusió, que és una cosa en què des del primer moment hi van participar editors, agències de publicitat, anunciants..., hi va participar tothom? *(Veus de fons.)*

Ja m'he passat de temps? Sí? *(Veus de fons.)* I què faig? *(Veus de fons.)* Allò és el que me queda o el que me passo? *(Veus de fons.)* Bé, miro de fer-ne molta via.

Això és un desastre autèntic, pel paper això és un desastre autèntic, estem vivint un canvi de paradigma brutal, que, com hem vist pels números de com estem anant al

digital, no sabem on anem. Marxem d'unes coses que han funcionat trenta anys, la famosa galàxia Gutenberg, eh?, però no sabem on anem.

Fixeu-vos que la venda d'exemplars en paper no s'ha aconseguit establir des del 1995, eh? De llavors ençà s'han perdut un vuitanta-cinc per cent de les vendes, eh?

La línia final del total dels diaris editats, no editats, sinó venuts a Catalunya, perquè es vegi... Aquí us he afegit els diaris espanyols i els diaris esportius perquè es vegi que no hi ha diferències aquí, eh?, no hi ha gent que sigui immune a la situació, eh?

Per tant, a Catalunya s'han venut aquest any, 2024, 124.000 exemplars de mitjana diària i en són 707.000 menys dels que es venien el 1995. Aquesta és la situació.

I fixeu-vos que, malgrat això, estem en la situació de volum inicial. Per què? Perquè el model digital va absolutament per un altre cantó, ja veurem com s'acaba monetitzant, ja veurem com s'acaba fent. Per això per a mi té tant de valor el que ha aconseguit el ponent anterior amb la seva empresa.

La primera pregunta sempre és si ha d'anar diner públic als mitjans privats, però jo els ho diria diferent, el que diria és que sense diner públic ja es poden oblidar dels mitjans privats. Si això és el que volen, doncs endavant.

Els sobren els mitjans privats? Doncs no hi envien diner públic. La gran pregunta és, en realitat, com hi ha d'anar el diner públic als mitjans privats? I la resposta és que hi ha d'anar, ho dic per experiència contrastada, absolutament a la inversa de com hi ha anat tots aquests anys des de totes les administracions. El canal s'ha d'unificar i s'han de concentrar tots els recursos públics disponibles, que han de ser coneguts de manera prèvia per tots els operadors, s'han de formular d'un any per l'altre les condicions i els requisits per obtenir cada euro. Funciona així a tota Europa, no m'invento res, no m'invento res.

Així com les contraprestacions a què s'obliguen els beneficiaris. Això inclou la publicitat que has de donar, quanta, com, de quina manera. Totes les adjudicacions s'haurien de fer públiques mensualment, acumulades per operador i s'han de mantenir, permanentment, en obert per a tots els ciutadans, eh? (*Veus de fons.*) Sí, sí, això és el que, per acabar, penso que s'hauria de fer amb el volum, el que fos, m'és igual. El que els dic és que, si anem a zero, desapareix el sector. Perdoneu.

La presidenta

Molt bé. Després, a les respostes, segurament, amb les preguntes, com que també sortiran, eh?, altres temes que potser s'hauran de concretar, doncs ja trobarem el moment. I a continuació, doncs els diversos grups parlamentaris. Seria l'inicial el Grup Parlamentari de Junts, amb la diputada Carme René i Puig, per un temps de cinc minuts.

Carme Renedo i Puig

Benvingut, senyor Joan Vall Clara, a aquesta comissió. Jo també he crescut una mica amb *El Punt*, com a electora, com a ciutadana, com a col·laboradora, com a subscriptora i recordo i ho explico, perquè molts no sou de Girona i no ho sabreu, i a Girona som així, quan va sortir el diari, vam fer un punt de llibre que, per fer publicitat del diari, deia: «Hi ha tres coses típicament gironines: la vedella, el xuxo i *Punt Diari*, el millor punt diari de les comarques i de l'estranger». O sigui, era tota una declaració de principis del que volia ser aquell diari.

Però la societat d'avui ja no és la d'aquella societat que veia aquell punt de llibre, ja no tenim quioscos, els diaris com a llençols que tenien edició de matí i de tarda ja no hi són, no hi havia aquell descans setmanal dels dilluns, avui la informació es mou en temps real, de manera contínua, és polifocal, hi ha mitjans de comunicació, però hi ha blocs, hi ha xarxes, hi ha molta xarxa social.

Si la irrupció, perquè ho vam viure com una irrupció, d'internet ens ha fet aquest canvi paradigmàtic en aquest món, com serà el canvi d'aquesta segona irrupció, que encara sembla més salvatge i més trepidant, que no és la intel·ligència artificial. Estem veient com la premsa en paper se'ns desfà a les mans i com el món digital malda per construir un model en un món que sembla que, precisament, es caracteritza per no tenir models, no?, perquè tot és tan canviant que és difícil poder fixar una foto concreta.

Però en aquella època dels diaris com llençols i en aquesta època d'ara, si hi ha un element que es manté és aquesta voluntat de la ciutadania de Catalunya per protegir la seva llengua i la seva cultura. D'aquí que el govern de la Generalitat al llarg de la història, com altres administracions públiques, tinguin ajuts i tinguin subvencions per als mitjans de comunicació en català i en aranès.

I les dades que avui vostè ens ha portat ens demostren que sense aquestes subvencions no tindríem mitjans en català, de fet, potser no tindríem mitjans, ni en castellà, ni en català ni en cap idioma.

I vostè es preguntava si han d'anar-hi aquests diners públics als mitjans privats. I jo penso que el marc ens el dona, tot i que aquí hi ha hagut algun parlamentari que també s'ho plantejava, però el marc ens el dona el Codi Europeu del Periodisme, que estableix que les empreses periodístiques s'han de considerar empreses socioeconòmiques especials, ja que els seus objectius empresarials han de quedar limitats per les condicions que fan possible la prestació d'un dret fonamental. Si ajudem a la banca, com no hem d'ajudar a qui garanteix aquest dret a la informació de tota la ciutadania?

Si la compareixença de Vicent Partal ha posat el dit a la llaga en molts punts clau, o sigui, en molts punts que han de ser debatuts en seu parlamentària i en el Govern i que, possiblement, han de ser regulats, la seva, diguem-ho així, ens ha alarmat una mica més perquè hi veiem encara una urgència més gran.

Ha quedat clar que no només cal discrecionalitat i transparència en els criteris de les subvencions, sinó també en la publicació de les resolucions, no? Jo he intentat treure informació preparant aquestes compareixences i el felicito perquè jo m'hi he vist bull, o sigui, he sigut incapaç de poder veure què ha rebut *El Punt*, per exemple, durant l'any passat per subvenció estructural, per subvenció de projectes o per publicitat. I això, realment, hauria de ser una informació, bé, automàtica gairebé, no? Però em penso que la majoria de nosaltres estariem d'acord que aquestes subvencions estructurals tenen tota la legitimitat i són necessàries per garantir aquests drets fonamentals.

I li plantejaré tres qüestions que he plantejat en l'anterior compareixença només per veure si vostè també les veu o com les veu.

Com veuria que les subvencions estructurals, que estan tan pautades i que sembla que tenen poca discussió, que desperten força consens, fossin competència del Departament de Política Lingüística en lloc de ser-ho el Departament de Presidència?

Com veuria que les subvencions estructurals ja portessin incorporada una quantitat màxima per publicitat institucional, per tant, fossin més elevades i ja no calgués veure si aquella campanya ens la donaran o no ens la donaran?

Com veuria que aquests diners fossin al Departament de Política Lingüística perquè permetessin al Departament fer política? Perquè si intentem protegir la llengua, hem de fer política i per això se'n diu Departament de Política Lingüística.

Per exemple, es poden fer subvencions per projectes concrets responent a polítiques del Govern. Posàvem l'exemple a l'anterior compareixença d'ajudar els mitjans a adequar-se a la nova realitat de Google, per exemple, i poder respondre per ser visibles en aquest nou context.

La presidenta

Ha d'anar acabant, diputada.

Carme Renedo i Puig

I, evidentment, com avisava el senyor Partal, això hauria de ser per un temps limitat.

I després podria haver-hi noves mesures o plantejar-se mesures com, m'ho invento, en els mitjans en castellà oferir-los alguna línia d'ajuts per tenir algun percentatge en llengua catalana.

Ho deixo aquí. Perdoneu.

La presidenta

Gràcies. A continuació té la paraula el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb la senyora Irene Aragonès i Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, presidenta. Gràcies al senyor Vall i Clara per la seva compareixença.

Des d'Esquerra Republicana posem en valor el periodisme en català, pensem que evidentment que és clau per preservar no només la llengua, sinó la cultura pròpia. I també...

...l'esforç dels mitjans, no?. que fan amb aquest enfocament també local i comarcal, que ajuden, d'alguna manera, a reflectir totes les realitats del país.

I el gran repte que teniu, no?, dia a dia, per combatre, des d'aquest rigor que professeu, no?, per combatre el periodisme d'aquest titular fàcil, l'impacte de les xarxes socials i de les mentides. Per tant, volem posar en valor el compromís per promoure sempre la informació contrastada i transparent.

Bé, naltros ens centrarem una mica en la llengua per contextualitzar una mica, no?, i fer-ho des de la Comissió de Política Lingüística, d'acord? Li volem comentar, el document que es va fer previ al Pacte Nacional per la Llengua, *Un marc sociolingüístic igualitari per la llengua catalana*, a grans trets exposava dades per un debat i explicava que a la premsa l'oferta en català és majoritària, amb un seixanta-dos per cent, davant del castellà, amb un trenta-vuit per cent. I constata que la situació del català als mitjans de comunicació és molt diferent si parlem de premsa escrita i si parlem de premsa digital.

Aleshores, nosaltres li preguntem que, davant d'aquest context digital, no?, com surfegen aquesta competència, com es fan valdre, no només per mantenir els lectors actuals, sinó per fidelitzar els actuals, però també per guanyar-ne de nou.

Veiem com la premsa amb edició en paper té una doble dificultat: ser premsa escrita i fer-ho en català. Ens ha facilitat multitud de dades i xifres, que pensem que s'ha fet una diagnosi i que probablement la CAI també seria interessant que pogués tenir aquesta informació.

I, aleshores, li preguntem, com s'afronta aquesta situació? És a dir, més enllà d'aquesta diagnosi, més enllà que ha situat que les subvencions públiques són imprescindibles per donar viabilitat i continuïtat a la premsa escrita, veiem que *El Punt Avui*, d'aquests vuit registres que en dona, és un dels diaris que se'n surt, amb dificultat, evidentment, però se'n surt, per tant, es desmarca una mica de les pèrdues dels vuit registres que ha facilitat. Per tant, nosaltres li preguntem, quina sortida hi ha? És a dir, més enllà de les subvencions públiques que ha dit.

I, per acabar, també li volem preguntar sobre el Pacte Nacional per la Llengua. Com veu les aportacions que es van fer en l'àmbit de la comunicació i com les valora.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, des del Grup Parlamentari del Partit Popular, el senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Moltes gràcies, senyor Vall, per la seva compareixença avui al Parlament.

Començaré amb una reflexió una mica més extensa i finalitzaré amb una pregunta. Els mitjans de comunicació públics, i en aquest cas la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, haurien, i dic «haurien» perquè no ho són, de ser imparcials i plurals i representar d'una manera fidedigna la realitat social, política i lingüística de Catalunya.

Però en el cas dels mitjans privats, en aquest cas *El Punt Avui*, com és el seu, tenen, evidentment, la llibertat per desenvolupar-se en la llengua que estimin inoportuna, així com tenir la línia editorial o contractar els articulistes que els agradi. I amb això, com no podria ser d'una altra manera, nosaltres mostrem un respecte total i absolut.

Respecte a les subvencions, crec que podríem tenir un debat ampli sobre la conveniència o no de finançar des de les administracions públiques els mitjans de comunicació. Podríem dir que un mitjà de comunicació que és només viable a través del finançament i la subvenció pública podria ser poc crític, dit de manera suau, amb el Govern del qual rep la subvenció i podríem també decantar-nos i dir, escolta, les subvencions són necessàries per preservar el dret de la informació dels ciutadans. Però com no és objecte d'aquesta compareixença, doncs no entraré ni aprofundiré més en aquesta qüestió.

Però sí que crec que l'impacte que tenen les subvencions sempre tendeixen a beneficiar a Catalunya una determinada línia ideològica i de pensament. I això per què succeeix? No entraré en números, perquè millor del que ho ha fet vostè és totalment impossible, però les subvencions que s'atorguen als mitjans de comunicació a Catalunya obvien la realitat lingüística de la societat catalana. I és que a Catalunya es parla tant català com castellà, i, de fet, el castellà és la llengua majoritària de la població a Catalunya.

I el que no té cap mena de sentit ni respon a la realitat social de Catalunya és que només es subvencionin els mitjans de comunicació que tenen alguna de les seves edicions en català, i això és una anomalia, perquè si acordem o establim com a adequat que des de les administracions públiques és convenient finançar de manera directa els mitjans de comunicació, s'ha de fer amb tots, parlin la llengua que parlin, escriguin la llengua que escriguin o tinguin la línia ideològica que vulguin.

Per no parlar de la publicitat institucional, que és una manera encoberta de premiar i de regar els mitjans de comunicació afins, que, pel que he entès, que vostè es referia les mateixes com a subvencions discrecionals. El que em sembla gravíssim, gravíssim, perquè estem establint que, a Catalunya, amb els diners de tots els ciutadans es finança els partits afins als governs. I per això és que comparteixo totalment la seva última reflexió, i és que les subvencions han de ser transparents, vigilades i sota uns criteris de condicions iguals per a tothom.

Però a mi em sembla que una reflexió així, com la que ha fet vostè, hauria de fer avergonyir els partits que han governat a la Generalitat de Catalunya els últims anys, el PSC, Esquerra Republicana i Junts, que s'han dedicat a donar subvencions directes a mitjans de comunicació sota criteris que no són gens transparents.

I per tant, simplement, i acabo amb la pregunta que li he promès a l'inici, i és, si creu vostè que el sistema de subvencions de la Generalitat de Catalunya, el que s'atorga als mitjans de comunicació, garanteix la pluralitat i l'oferta de mitjans de comunicació que necessitem tots els ciutadans, pensem el que pensem, de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, del Grup Parlamentari VOX en Catalunya, el senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Vall, moltes gràcies per la seva exposició.

Bien, yo pensaba, iluso de mí, que el famoso refrán, aquel de que la esperanza es lo único que se pierde, sería referido solamente a la esperanza –solamente a la

esperanza—, pero no, veo que también se puede aplicar en el caso de otras cuestiones y en el caso de la buena educación también, como he podido dar constancia en la anterior intervención, en donde pues una persona no se ha querido dirigir a mí.

Bien, en cualquier caso, sobre el tema que estamos hablando ahora, tengo que decirle, también con todo respeto hacia su persona, que, en los últimos cuatro años, Hermes Comunicacions, que es el grupo prioritario de *El Punt Avui*, ha recibido 2.564.215 euros solo en subvenciones de la Generalitat de Catalunya y esto se puede corroborar haciendo una consulta, que tampoco es muy exhaustiva, en el RAISC, ¿eh?, en el registro del RAISC.

Y todo esto sin contar las campañas de publicidad institucional y otras formas de financiación indirecta, que a veces pues son complejas de detectar, como usted mismo atestigua.

Si me permite, eso sí, una objeción, yo creo que no puede hablar de periodismo un representante de un diario con un mecenas tan poderoso, en este caso el Govern de la Generalitat, bueno, poder puede, evidentemente, faltaría más, pero creo que no debería hacerlo en justicia. Porque no importa si lo que publican interesa o no, porque allá cada uno con su medio privado de comunicación. En este caso lo que sí que importa es también si genera beneficios o no. Parece que lo único que importa es que *El Punt Avui* cumple una función política clave, que es fabricar tutelares a medida del separatismo. Y le quiero decir esto que lo que usted ha dicho en conclusión de su exposición, cuando ha comentado: «què volem, no?, que no hi hagi cap mitjà de comunicació privada», com dient, home, el que garanteix la pluralitat, el que garanteix la llibertat i l'equitat és el mitjà privat.

Això té tota la raó, però la pregunta hauria de ser una altra, és a dir, té pluralitat?, té llibertat?, té equitat aquell mitjà que depèn absolutament per la seva subsistència d'una administració, en aquest cas de la Govern de Generalitat? Perquè, i vostè ho sap i tothom que ha tingut alguna relació amb els mitjans de comunicació, qui s'atreveix a mossegar la mà de l'amo que et dona de menjar?

Bé, doncs, en este sentido, yo vuelvo a reiterar lo que he dicho anteriormente, nosotros desde VOX creemos en la subvención cero a medios de comunicación, en

investigar a fondo la financiación encubierta con publicidad institucional. Queremos exigir responsabilidades políticas para quienes han convertido la prensa en un chiringuito ideológico y poner fin al adoctrinamiento pagado con dinero público. Porque si *El Punt Avui* en este caso, porque hablamos de su medio, tiene lectores, tiene que vivir de ellos, y si no, pues tendrá, lamentablemente para sus intereses, tendrá que cerrar como cualquier otro negocio que no es rentable. Lo que no va a seguir ocurriendo es que los catalanes paguen la propaganda y, en este caso, una propaganda concretamente o un discurso o una línea editorial separatista, quieran o no quieran.

Acabo. El dinero que recibe *El Punt Avui* de alguna manera, bueno, no es solo una subvención, es una transferencia de riqueza forzada desde el ciudadano corriente hacia el separatismo mediático. Un trabajador en Cataluña paga IRPF, IVA, impuestos especiales, tasas y otras consideraciones y no recibe ninguna ayuda por parte de la Administración. Ese dinero no se usa para mejorar su calidad de vida, sino para financiar un periódico que quizás ni siquiera ha leído en su vida. Esto más bien parece un impuesto revolucionario disfrazado de subvención.

Le he hablado con total crudeza, pero siempre respetando a su persona. Lo digo porque antes ha habido alguna alusión a que sí, que desde su persona se podía hablar con total crudeza y que lo iba a hacer y, de hecho, más o menos lo ha hecho, pero cuando uno dice lo que piensa, con todo el respeto del mundo, parece que es, entonces, censurado.

Gracias.

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez, del Grup Parlamentari dels Comuns.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Gràcies també al senyor Vall per l'explicació i les dades que ens ha facilitat.

Jo seré breu en la intervenció perquè crec que moltes qüestions ja l'he preguntat i perquè, efectivament, crec que bona part del contingut de la seva compareixença en

realitat és un tema que té més a veure amb les polítiques que es fan des del Departament de la Presidència i, per tant, a la Comissió d'Afers Interiors.

Jo tenia com, potser pel títol de la compareixença, jo no ho he entès bé, i pel fet que fos la Comissió Política Lingüística no sé si era la intenció del grup que va demanar la compareixença, que era parlar com més específicament de la situació dels mitjans de comunicació en català en un moment d'emergència del català i que estem com treballant el Pacte Nacional per la llengua, pel català, i que estem com amb un focus molt important posat des del Parlament en la situació d'emergència del català i en les polítiques que hem de fer per revertir aquest retrocés en l'ús social.

I, llavors, com que realment en la seva intervenció no n'ha parlat gaire, d'això, sinó que ha parlat, sobretot, de la distribució i del finançament cap als mitjans de comunicació en general, no?, sense..., sí que m'agradaria, si pot ser, a la rèplica, si li dona temps, que ens pogués parlar una miqueta de quines polítiques creu que s'haurien de fer per promoure l'ús del català en els mitjans de comunicació. I si, per exemple, algunes de les línies de finançament que hi ha des de la Generalitat de Catalunya haurien d'anar com enfocades cap a aquesta línia.

I després, i també més concret, crec que una de les coses que ha caracteritzat la història, sobretot *El Punt*, després del *El Punt Avui*, és la seva capacitat de tenir també..., de territorialitzar la comunicació, de donar suport a nodes de comunicació locals. Jo recordo a la meva època que treballava de periodista a Badalona, doncs *El Punt* de Badalona, no?, va fer una edició d'*El Punt* a Badalona, que cobria tot el que era el Barcelonès nord. En aquell moment va ser una aportació molt important, no?, per l'ecosistema de mitjans de comunicació locals. Llavors, preguntar-li, d'alguna manera també, com creu vostè que s'ha de donar des de les polítiques públiques s'ha de potenciar la creació i l'existència d'aquests mitjans de comunicació locals en català, que, a més a més, tenen, justament, la virtut de ser bastant menys sospitosos d'apostar per les *fakes news* i els *clickbaits* i, més aviat, de política i d'informació local aterrada, informada i veraç.

Gràcies.

La presidenta

Bé, a continuació té la paraula la Candidatura d'Unitat...

Fitxer 10

...Popular - Defensem la Terra, amb la diputada Maria Pilar Castillejo.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies. Moltes gràcies al senyor Joan Vall Clara per totes les xifres que ens ha mostrat. És cert que, com que estem a la Comissió Política Lingüística, no estem acostumats, o sigui, no és un tema que tractem des de la nostra comissió, per tant, jo, com a mínim, no tenia tota aquesta informació sobre la quantitat de subvencions que es donaven des d'aquí i és interessant que l'hagi pogut compartir.

És evident que hi ha una crisi en el diari en paper, és evident. Crec que, en general, es continua valorant l'existència de la premsa, com a societat continuem valorant aquesta existència, però sembla que no estem disposats a pagar el preu que això costa, no?

Jo recordo quan les primeres capçaleres importants de diaris anglesos van anunciar que deixaven de publicar-se en paper i que passaven directament al món digital. Jo espero que no ens trobem en aquesta situació aquí, no?, sinó que fem una adaptació que ens acabi de funcionar, perquè és cert que ens hem d'adaptar a aquest món que ha canviat, que és molt diferent, però que un món de notícies en català només en el món digital, doncs crec que ens acosta a un món encara més fràgil i més voluble, no? Perquè la voluntat, llavors..., no?, la voluntat no serà la dels lectors, no serà de l'Estat espanyol que controli, sinó que, a més a més, la voluntat dependrà d'uns algorismes controlats des de ves a saber quin país o quin espai i serà aquesta la informació que ens arribarà.

Per tant, jo crec que és important que pensem quin és el futur que tenim al davant respecte al dret a la informació. Aquesta llei de què hem parlat del dret a la informació a l'anterior ponència crec que s'evidencia encara més quan veiem aquestes xifres i aquesta fragilitat del món en el paper.

També de l'anàlisi d'aquestes xifres, i ja li dic que és una mica en viu perquè no les coneixia abans, sí que hi ha una cosa que em sembla paradoxal, no? Si hi ha algunes capçaleres, com és el cas d'*El Punt Avui*, per exemple, que no presenta uns números

tan en vermell com la resta, sinó que representa superàvits abans d'impostos com en altres moments, com pot ser que d'altres estiguin rebent quantitats ingents de subvencions sense tenir això en compte? Llavors, amb quins criteris s'està fent. Ja ho ha explicat vostè que s'hauria de fer al contrari de com s'està fent perquè, llavors, si estem subvencionant qui més pèrdues té, em sembla un malbaratament de diner públic molt gran i, per tant, crec que sí que clarament s'haurien de canviar molt els criteris.

Crec que com que el temps se li ha anat molt per sobre espero que aprofiti la segona part de la intervenció per explicar bé aquesta part dels criteris. Evidentment que ha de ser amb molta més transparència de l'actual, amb dades obertes, que siguin dades verificades i que crec que també és important controlar quina és la quantitat de paper que s'imprimeix, sabent després que no es vendrà, d'acord? El que em refereixo és, no imprimir més enllà d'allò que ja sabem que no si va en funció del paper imprès la subvenció que va.

Jo agrairé molt que ens aclareixi aquests termes, sí que és veritat que no formen part de la nostra comissió, però ja que ho ha explicat, doncs que sortim d'aquí amb les idees una mica més clares.

Moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé. Doncs, a continuació, el compareixent té deu minuts. Ai, perdó. (*La presidentariu.*) Perdó, perdó, mos saltàvem l'últim grup, eh?, el Grup Parlamentari dels Socialistes, amb la diputada Rocio Garcia Pérez, també per un temps de cinc minuts.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, presidenta. Bé, jo també m'afegeixo als agraïments al senyor Vall.

La veritat és que m'ha fet recordar la seva exposició, que m'ha semblat molt interessant, a una classe de ciències de la informació. Una com jo i algunes altres doncs hi hem passat per la Universitat Autònoma de Barcelona en aquella etapa que només existia una universitat i m'ha semblat una classe magistral, li ho dic

sincerament. I, sobretot, aquesta feinada que ha fet, no?, de buidar unes dades que sovint no ens arriben o no amb aquesta claredat.

Per aquest motiu, en primer lloc, li vull agrair la seva transparència, el seu exercici de transparència. És veritat que som en una comissió, que jo m'esperava una altra exposició per part seva, som a la Comissió de Política Lingüística i el grup proposant doncs pensava que apuntaria més cap aquí.

De totes maneres, és molt rellevant que veiem aquests números, també per trencar molts mites, molts, i per saber on som i què volem defensar, perquè si volem defensar la informació veraç, contrastada, també posant en valor la informació local i comarcal, com s'ha dit, i aquesta gran escola de periodistes que han estat aquests mitjans, *El Punt Avui* especialment, i els dos anteriors a la seva unificació també, doncs hem de saber on som i què volem com a administracions públiques, i en aquest cas com a Parlament, comissió parlamentària, què volem dels nostres mitjans, els privats, però que donen un servei públic. És que, clar, aquest mite d'anem contra els mitjans privats, no sé d'on surt, o sí, sí que ho sé i crec que és bastant erroni.

Hi ha responsabilitat dels mitjans privats a la informació? Evidentment. No només perquè tinguin fons públics, que també, i especialment, perquè ja és vocació dels mitjans donar aquest servei públic i aquesta formació també a professionals en la informació.

Per això, crec que s'han dit moltes coses, m'agradaria que ara, si pogués ser, si es pogués centrar una mica més en quin és el paper que han de tenir aquests mitjans, aquests diaris, aquesta premsa en català. Justament, intentar recuperar aquestes dades que sabem que tenim, que no són satisfactòries, també entre el públic..., bé, els lectors més joves o la població més jove. Perquè, bé, recentment també hem pogut veure, en la passada comissió, el conseller Vila, en presentar-nos l'enquesta d'usos lingüístics, i, curiosament, i ara ho mirava, no?, doncs ja ni apareix la premsa. La premsa també s'hauria de fer mirar això, com, realment, ja no aposten ni per apropar-se a aquesta població més jove.

I una de les preguntes que li voldria fer és què es planteja també el sector de la premsa en català per arribar a aquesta població que s'està allunyant i que no compra

diaris, com ens deia, no?, però que no s'informa, i sovint no sap que no s'està informant veraçment del que li arriba i si hauríem de mirar, doncs, d'arribar de nou a les universitats amb una altra mirada, parlo de les universitats de periodisme catalanes. I també quin paper podria tenir la premsa en català, el seu mitjà en concret, que, tot i que vostè ha volgut fer una radiografia general, jo crec que és molt valuosa fer-la amb aquesta mirada àmplia, també amb el món educatiu.

Recentment, crec que el Departament d'Educació i Formació Professional es planteja també formar els estudiants en això, en analitzar el món de la informació i saber què és mentida i què és veraç, com se'ns deia abans, justament perquè el món que se'ns presenti no ens enganyi o certes manipulacions i utilitzacions polítiques no transparents portin a la població camins que són bastant perillosos per la democràcia, que jo crec que és aquí on som. Els mitjans de comunicació i la premsa escrita, en català i en castellà, van estar en la base de la construcció de la democràcia, d'Espanya i de Catalunya, i crec que per aquesta democràcia hem de lluitar tots i totes.

Moltes gràcies.

La presidenta

D'acord, doncs ara sí, és el seu torn, per deu minuts.

Joan Vall Clara (director del diari *El Punt Avui*)

Ho provarem.

La presidenta

Sí, allà teniu el comptador, eh? El veu?

Joan Vall Clara (director del diari *El Punt Avui*)

Sí, ara el veig. Abans no m'havia ni fixat. Com que no me'n sortiré igualment, quan hagi d'acabar, acabarem, i el que hàgim dit és el que d'això.

Deixin-me començar agraint-los, perquè era una cosa que em preocupava, per això al començament m'he explicat una mica més enllà amb les meves dades biogràfiques, no?, perquè em preocupava... Li ho vaig comentar a la diputada, és clar, jo no sóc lingüista, no sóc filòleg, no podia aportar res en aquest terreny, però

és que hi ha una cosa, que també contesto el que han plantejat alguns diputats, és claríssim, és el que he intentat fer i veig que, més o menys, doncs se m'ha agrait, és que el gran problema que tenim és que potser no en quedarà, de premsa, ni en paper ni digital. Perquè, és clar, si es perden diners és que algú els hi posa. Jo no he volgut entrar amb qui els hi posa, com i què en treu, eh? Però aquesta és la situació i per això he volgut centrar-ho amb dades i amb algunes que, si puc, doncs ara els colaré per aquí en mig, per d'això.

On anem? Miri, la premsa, entesa com a premsa en paper, i mal m'està el dir-ho perquè desapareixerà, no sé si li queden cinc anys, deu, quinze o vint. Jo fa molts anys que dic que *El Punt Avui* serà l'últim, eh?, i que, per tant, doncs això em tranquil·litza, però la premsa en paper desapareixerà. El que no desapareixerà serà el periodisme i els diaris que hem estat en paper ens reconvertirem en el món digital i fent un periodisme diferent, perquè han canviat tantes coses que el mateix periodisme que fèiem no serveix per res.

Com s'ha de finançar això? Això s'ha de finançar, i aquí, per exemple, discrepem amb l'amic Partal, ell ho finança de manera voluntària per la gent que jo d'això, i jo, quan me'n vull riure d'ell, dic: «Mira, en Partal passa la bacina» i aquest no és sistema, diguéssim, no?

Però, bé, són coses que tenim nosaltres. Jo crec que s'ha de pagar, la informació s'ha de pagar. I, llavors, això soluciona bastantes coses, perquè tu pagues allà on vols i si aquell a qui pagues... Quan tu vas a un restaurant i no et serveixen bé un dia, doncs potser hi tornes un segon, si has estat molts anys anant-hi, i un tercer, i si és el germà del teu cunyat, doncs un quart, però no hi aniràs tota la vida i, per tant, deixes... La informació s'haurà de pagar, ara, amb els camins que hem fet en direcció contrària, doncs no sé com es podrà fer.

Nosaltres intentem això, nosaltres intentem fer una transició des del paper i des dels guanys. Algú m'ha preguntat, com? Doncs, miri, amb gestió, per això he explicat d'on venia, amb gestió, no puc fer-ho de cap més manera perquè a casa, per més que remeni calaixos, no hi trobo res i al banc tampoc, eh? Per tant, si això ho fes tothom..., el senyor Partal també ho fa, mirin els resultats també del senyor Partal. Fent altres coses, no hem marxat del català cap dels dos. Hem fet una sèrie de

coses... Ell fa un esforç afegit, que és provar de fer-ho per Països catalans que ja és la..., en fi, eh? Vull dir, jo aquí no hi arribo perquè no me'n sortiria.

Bé, això és ideològic? Sí, clar, això és ideològic, sí, però és que hi ha res més ideològic que els diaris, des del dia 1 que van néixer? Des del primer diari, aquell de «avisos y notícies», no sé si aquí era el Brusí el que ho deia, no? Hi ha res més ideològic, per més que algú ens vulgui explicar el contrari?

M'ha preguntat també..., m'ha dit que s'esperava una altra cosa, però m'ha preguntat cap on anirem. Ja li dic que la premsa en paper desapareixerà, que... Però no ens enganyem, eh?, no desapareix només la premsa en paper, desapareix la televisió tal com l'hem coneguda fins avui. Si vostès tenen a casa seva gent amb edat adolescent o menor o, fins i tot, una mica més grans, o sigui, mai diuen: «Tu, demà a tal hora quedem que fan tal cosa». Per què hem de quedar a tal hora perquè fan tal cosa? O sigui, no entenen res, eh? Per tant, la televisió generalista com l'hem coneguda desapareixerà i una cosa és com a entreteniment, l'altra és com a informació, que és del que parlem, com a periodisme. I, fins i tot, la ràdio, eh? La ràdio, que es pensava que ells viurien una època daurada, doncs això se'ls..., de moment, els aguanta molt el tema del cotxe, però el tema del *podcast* també els deixarà i, bé... En fi, és igual, és el mateix.

Per tant, estem en una transició a un model absolutament nou que té un gran problema, i per això m'hi he centrat, que és el diner, com se'n viu de tot això.

Per tant, he contestat també una mica a la diputada de la CUP, com es fan els superàvits? Miri, fent els números, com vostè els fa a casa seva. Clar, és que tothom..., eh? Una empresa es porta..., ingressos i despeses, i si no et pots gastar allò que no tens, no ho gastes, i els ho expliques i no hi ha més. Hi ha gent que això no ho fa i que es refia d'altres coses, com hem vist en els resultats.

Quant al tema del paper, és veritat, va haver-hi uns anys que es llençava molt de paper en va, tots recorden..., però no el llençava tothom, eh? Tots recorden les piles d'alguns diaris com *La Vanguardia* o *El Periódico* a les universitats, per exemple, no? Piles i piles i piles. Bé, això era...

Fitxer 11

...perquè, en aquell moment, es resistien a pensar que això s'acabava. I amb això, com que la publicitat va en funció, no de la OJD, diuen ells, sinó de l'EGM, l'EGM no és res més que una enquesta, doncs bé. És a dir..., però, clar, tot això, quan no s'ha pogut aguantar, doncs no s'ha aguantat. Si vostès miren els números d'aquests dos diaris de fa quatre dies, encara regalaven 25.000 exemplars cada un cada dia, que quan anaves... Jo els últims que havia vist eren al McDonalds, que tenien un sistema de posar-los molt divertit, els posaven allà ben posats amb una d'això i estaven impol·luts a primera hora del matí i a última hora del vespre, també. És a dir, no n'havia..., vaja, ningú n'agafava, n'hi havia quinze o vint exemplars de cada, ningú n'agafava ni un.

Bé, tot això s'ha acabat per què? Perquè hi ha això. I ara s'està intentant..., jo crec que el que estan intentant els mitjans és negociar amb el poder públic i, per tant, per veure com hi van els diners. I per això em sembla rellevant haver-los portat aquí, doncs, la sèrie de dades que els he portat.

Però sobre aquest tema del diner públic i de com hi van, i en concret... Potser pel mig em deixo alguna contesta. Ah, sí, molt important aquesta de la territorialització que reclamàveu dels Comuns. Mireu, són coses del model. La territorialització avui en dia és impossible. Una de les coses que ha passat... Si jo us fes aquí el quadre de caps de gabinet, caps de premsa, responsables de comunicació, és a dir, gent al servei de la comunicació a les institucions i empreses de territoris, ja no parlo de..., jo entenc que el Parlament ha de tenir un..., el no sé què..., no, no, no, d'institucions molt petites, estaríem parlant de molts més de 884 persones, molts més, dedicats, encara que això és una discussió que també tenim amb el Col·legi, dedicats a què la informació no arribi o que arribi la informació que ells volen. Competir contra això, aquests 884..., aquests mil periodistes del món de la d'això privada, dels quals dos-cents o tres-cents no són periodistes, són altres funcions, és impossible. És a dir, és allò, les batalles aquelles del temps dels grecs, en guanyaven alguna, però la majoria, els perses els van liquidar totes, i aquesta seria la situació i d'allò.

Ara, el tema, que és molt interessant, és aquest tema que han tret els diputats del PP i el diputat de VOX, i les contestes són diferents. Vostè ha dit que «hablaba», no sé com traduir «crudeza», bé, és igual, que «hablaba con crudeza», ja que vostè m'ha deixat un temps de català, jo li deixo un temps de castellà, eh? «Hablabla con crudeza». No, vostè parla mentides, o per ignorància... No, no, no. O per ignorància, si vol jo després li dic on ho pot anar-ho a buscar, o per ignorància o per ganes de mentir, eh? Perquè, clar, que vostè em digui que nosaltres hem rebut, en no sé quant temps ha dit, 2.645.000 i que, a partir d'aquí, infereixi no sé què... Clar, si som el que hem rebut menys, si hi ha diaris que en aquest temps han rebut deu, dotze, quinze i vint milions d'euros! I, mirant les condicions objectives d'aquests diaris, estan molt per sota, eh?, ja que parlem de publicitat, doncs del que els hauria de tocar.

I en el cas del Partit Popular, que ho fa diferent i diu: «Escolti'm, així...» Sí, sí, tot això que em diu és veritat, ha estat una vergonya com s'ha repartit el diner institucional a Catalunya, des del dia que hi va començar a haver diner institucional pels mitjans fins avui, en diferents etapes, de tot tipus, jo els hi explicaria totes perquè fa vint-i-cinc anys que estic aquí i, per tant, escolti'm, he vist directors generals i secretaris de comunicació a manta. Però, clar, això és aquí, però el Govern de l'Estat espanyol... Per tant, això és aquí i, com vostè molt bé ha dit, és Convergència i Unió i és Esquerra Republicana i és el PSC, és en diferents moments històrics, els que hi ha hagut al Govern.

Vostès no hi han sigut mai al Govern aquí, però vostès han sigut al Govern d'un munt de comunitats autònomes, que també m'he mirat, però que avui no tocava. Si volen un altre dia vinc i els hi porto, eh? Però jo, simplement, si em vol creure em creu i, si no em vol creure, doncs no em faci confiança. És mil vegades més vergonyós que el de Catalunya, el de segons quines comunitats autònomes, on els únics que han governat durant molts anys han sigut vostès i el PSOE.

Per tant, aquí n'hi ha per tothom. I li diré més, eh?, a tota Europa funciona així, a tota Europa funciona així. El diner públic, sabent..., per això he intentat explicar-los el que els explicava. Els mitjans estan així a tot Europa de fa trenta anys, s'ha vist a venir i s'ha aprofitat perquè és una llaminadura.

Per què no està, contestant a la diputada, a Política i Lingüística? Perquè a Política Lingüística algú diria, bé, va, per què serveix això per la llengua? I després podríem tenir... Bé, no, no, això està sempre en el departament polític, sigui el que sigui, Presidència..., sigui el que sigui, perquè és una gran llaminadura que vinguin.

Vostè ha de pensar que jo distingeixo els secretaris de comunicació, els directors generals, els consellers, és igual, en cada moment et diuen un o altre segons que d'això, amb els que he hagut de tractar al llarg d'aquests anys, per si en la primera trobada em diuen: «Hauràs de venir cada mes a veure'm», «Fins l'any que ve», «Vine cada sis mesos», perquè és el grau de pressió, de control que et vol posar a sobre i te l'imposa, i te l'imposa. Vostè pot suposar doncs...

Però, bé, el diputat de VOX que ha dit que ningú mossega la mà del que li dona de menjar, doncs està equivocat, està equivocat. Jo tinc el Govern de la Generalitat, en aquests moments, al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, precisament per això, pel contrari del que vostè diu, pel contrari del que vostè diu. Perquè durant... Miri, per no ser... Veig que ja m'he tornat a passar de temps. Per fer-ne via li donaré només l'última dada, diguéssim, no?

Fixi's, vostè ha vist que l'*Ara* és un diari que ven més o menys el mateix que nosaltres, igual que *El Periódico*, estem en una franja, perquè *El Periódico* havia venut 200.000 exemplars i molta gent encara es pensa que és *El Periódico* dels 200.000 exemplars, no, escolti, això s'ha acabat, *El Periódico* ven tretze mil exemplars i perquè a Girona el regala amb el *Diari de Girona*, a no sé on el regala amb no sé què i, per tant... Per què? Per no caure, perquè l'estadística no digui que el segon diari de Catalunya és *El Punt Avui* i que, a més a més, guanya diners, cosa que a tots els posaria dels nervis, diguéssim, no?, i més fent-ho, amb tot el perdó de la paraula, una mica un xitxarel·lo com jo.

Dit això, escolti'm, això és el que ha fet, i per això l'he portat als tribunals, millor dit, durant un any he estat reclamant a l'anterior Govern que m'atengués, perquè em trobava discriminat. Jo no trobo normal que l'any 2022, això són tres mesos perquè el Govern va entrar..., el Govern Aragonès va quedar..., el mes d'octubre va començar a administrar això. A l'*Ara* van anar-hi setanta-una planes de publicitat i *El Punt Avui*... (Veus de fons.) Eh? De publicitat, sí. És que els diners són els que són.

És a dir, l'entelèquia de dir, allò que ve per subvenció. No, no, el diner públic és el que hem de mirar i com hi va.

Miri, 71 a 29, 212 a 67, 326 a 107, i el que portem d'any, que és un altre Govern, 26 a 3. Total, 635 a 206, per un diari que ven un deu per cent menys que nosaltres, quan la llei i les sentències que hi ha hagut a totes les comunitats autònomes, la majoria contra de vostès, per això ho he mirat, eh?, no perquè... Diuen que els diners públics s'han de distribuir en base a la presència social de cada mitjà, i totes les sentències entenen que l'única presència social, contrastada i clara, és l'OJD perquè és una auditoria i no és una enquesta, com totes les altres.

No sé si em deixo res, però..., bé... Per tant, sí que això que entenc, jo no entenc... Ah, perdó, sí, una última cosa, que és aquesta de com, algú ha preguntat, i ja m'ho han dit abans, bé, i com s'hauria de fer? Doncs em sembla que ja ho he dit, però és que jo ho trobo molt senzill. És a dir, primer de tot, no simplifiquem, no és Generalitat, algú hauria de fer un esforç per tot el diner públic, tot el diner públic que va als mitjans i posar-lo en un lloc on ningú no s'hi pogués enllaminir. Jo estic segur que vostès, senyors diputats, això no ho fan, però tots vostès saben que en els seus partits hi ha gent, a tots, que juga amb això i que juga amb poder distribuir diner a canvi del que sigui, en els mitjans de comunicació, a canvi de ser més amics o del que sigui.

Per tant, un únic canal, tots els diners junts perquè no pugui passar això que diuen. El senyor diputat de VOX està donant la dada de la subvenció estructural. Coi, però si la subvenció estructural és un vint per cent del diner públic. Què me diu? Què me diu, eh? Per tant...

I, clar, que s'adjudiqui cada dia, que es digui, escolti'm, avui i tots els canals que ara van sortint diferents. Ara ens reclamen que siguem, tot això que està preparant el Govern de l'Estat, que els mitjans haurem de dir què ens donen. Però si vostès ho saben, si ens ho donen vostès, per què jo he de venir a dir-ho? M'explico?

Escolti'm, totes les institucions que donen diners als mitjans facin el favor de posar-los en un lloc i aquell lloc que sigui públic, és ben senzill –és ben senzill– i el tinguin actualitzat. I quan hi entrem, veurem que al senyor Partal, amb el que portem d'any, li han arribat setanta mil euros per tots aquests canals, perquè els canals, fixin-se vostès, com ara...

La presidenta

Senyor Vall, ja anem acabant, eh?

Joan Vall Clara (director del diari *El Punt Avui*)

Sí, ja estic. Els canals ara es diversifiquen, ja no parlem només de subvencions i publicitat, ara hi ha esdeveniments, hi ha premis, hi ha un munt d'històries que generen diner públic, diner públic, diner públic, diner públic, i això el Govern de l'Estat i el d'algunes comunitats en saben molt més que aquí.

La presidenta

Segurament que, bé, s'ha centrat molt en la part econòmica. Això li podria donar per una altra compareixença en alguna altra, fins i tot, comissió, potser més especialitzada en aquest tema.

Els sembla que ho deixem aquí? Algú vol fer alguna consideració? No?

Doncs agraïm al compareixent i donem per tancada aquesta sessió d'avui.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT